

Arkiv för: [September 1999](#)

1999-09-30

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Isaksson

Okej, så vad har jag att säga i dag? Inget, nästan. Jag har nu fått klartecken om att gå till jobbet på måndag. Men det är inte arbetsprövning i ordets rätta betydelse, utan det är en arbetsplatsplacering som bara är social och inte arbetsutövande. Detta innebär att jag får ta flärdtjänst som jag själv får betala. Hade det varit arbetsprövning hade FK fått hjälpa till med kostnaderna. Eftersom det inte heller är normalt arbete så får jag inte de fria resor som flärdtjänst innebär om jag arbetat. Så detta ses som privata resor och inte arbetsresor. Vilket innebär 800 kronor av min redan kläna sjuklön. 800 kronor för resor är väl inte mycket, men jag tycker det när jag från mitt fönster ser min arbetsplats och bara har tre kilometer dit...

Oj, så mycket inlägg jag de senaste dagarna fått i min gästbok. Måste börjar svara på det innan jag förlorar överblicken totalt.

Fick en intressant kallelse i dag till ett möte som jag nog ska nappa på. Kan vara kul att få träffa sjukvårdsdirektören, två sjukhuschefer, chef för primärvården och personalchefen. Det händer ju hela tiden en massa inom vården, och då kan det vara bra att se vilka de är som verkställer politikens beslut. Detta är ett bra initiativ från facket.

På tal om vikten som jag skrev om i går... I dag fick jag ViktVäktar-tidningen. De är bara ute efter mina goa pengar. Har redan skänkt dem 10 000-tals kronor. Det jobbigaste med deras program är att de ständigt ändrar det. Har man mycket att gå ner så får man hålla på länge. Först lär man sig hur det ska vara på ett sätt, sedan frångår de det och lär ut något annat. Det är inte konsekvent, och inte konstigt att man inte orkar med det. Vad är det man betalar för? De veckoprogram man får finns bara en begränsad tid framåt, sedan får man samma om igen och får ändå betala fullt pris. Jo, och då säger de att man ju har en lektion som man betalar för. Ja? Men det är ju samma som sägs om och om igen. Har personligen blivit så illa bemött på dessa sammankomster, så jag vill aldrig mer ta dit. Ändå känns de som enda alternativet då sjukvården inte existerar för överviktiga. Ätminstone inte förrän man fått en allvarlig följsjukdom. Men då sätts bara resurserna in mot följsjukdomen. Och så får man uppmaningen "gå ner i vikt". Ja, hur??

Desto mer jag hör (och ser) av Patrik Isaksson, desto bättre gillar jag hans låtar, och då speciellt texterna. Helt lysande! Vemodiga och sorgliga texter, men de är så träffsäkra. Rent musikmässigt imponerar hans låt Nell där han i slutet av varje textrad går över i moll. Jag måste skaffa hans skiva.

Väldigt sorgligt, men helt förståligt - Tette har lämnat oss. Hoppas hon kommer tillbaks ut på nätet igen.

 • [Ändra..](#)

1999-09-28

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Övervikt och mobbning

Jag har för stunden lite bråttom, så jag lägger ut ett brev jag precis skrivit till en mailinglista om ms. Det sammanfattar ganska bra hur jag upplever min diagnos. Jag kommer tillbaks senare...

Min diagnos fick jag för fem månader sedan. Någon vecka innan hade jag själv satt diagnosen på mig och då blivit lite chockad över att det kunde vara så. Senare fick jag den bekräftad av läkare, och då kände jag mig lättad. Det blev aldrig några upprörda känslor, kände ingen sorg, ilska eller förnekelse. Bara ett lugnt accepterande, att så här är det och det är bara att anpassa sig och göra det bästa av situationen. Jag är inte den

förste som fått diagnosen, och kan andra leva med den, så kan jag, var min första tanke. För att inte bli sämre gällde det också att hålla humöret uppe.

Konsekvenserna av detta blev att man påstod att jag inte hade sjukdomsinsikt. Kanske det var just vad jag hade? Helt klart har omgivningen det svårare att acceptera sjukdomen. Fördomarna är för många och kunskapen för liten. Redan från första stund har jag öppet berättat om vad jag drabbats av. Mycket tid har jag fått ägna mig åt att sakligt försöka berätta om vad ms-diagnosen egentligen innebär, både för mig och rent generellt. Den starkaste reaktionen från omgivningen står min far för. Han är förkrossad, vill inte prata med mig om det och är inte mottaglig. Jag har gett honom information skriftligt också, men han vill inte läsa det. Däremot vet jag att han pratar mycket om det med andra och försöker bearbeta det den vägen. Annars är den allmänna reaktionen att det är trist och synd om mig. Vet inte vad jag ska tycka om det. Omtanken är ju dock fin.

Visst är det jobbigt ibland när man är trött och kroppen inte lyder på samma sätt som förr. Men diagnosen i sig var ingen katastrof för mig då jag har betydligt värre sjukdomar att jämföra mig med. Dessutom har jag haft mer traumatiska sjukdomar än ms, även om de egentligen var bagateller i jämförelse. Dessutom försöker jag att inte ta ut något i förskott då jag inte vet hur det går med min ms, eller när. Jag har dock "bara" skovvis ms. Därför försöker jag i ett jobbigt skov se framåt. Hur jag kommer att reagera om jag går över i progressiv vet jag inte, och hoppas på att slippa också. Dock kommer jag då att ta det betydligt hårdare. Då blir det en annan typ av anpassning mentalt.

Jag funderade nu några sekunder över varför jag inte reagerat mer än vad jag gjort. Om det låg något mer bakom. Mitt liv har inte synligt sett ändrats så mycket. Anpassning på jobbet och bostaden håller jag på med, men det är inga drastiska förändringar. Jag har inte tidigare levt ett aktivt och rörligt liv, så där är heller inga stora förändringar. Jag har inte familj eller barn, och det är kanske också en anledning. Jag hade nog oroat mig och känt mig som en belastning gentemot dem. Men kanske hade det varit en styrka och tillgång? Jag vet inte, kan bara spekulera. Jag har i stort fortsatt att leva på samma sätt som tidigare även om jag fått ta hjälp med färdtjänst, kryckor och arbetsprovning. Men det är tack vara dessa insatser jag kunnat fortsätta som vanligt.

Lite stött blev jag härom dagen när jag i ett gammalt läkarlexikon läste att om man var euforisk så förnekade man sjukdomen och att det var ett sjukdomssymtom. Nå, euforisk är jag väl inte riktigt, men nöjd och glad ändå. Hoppas ingen tar mig som euforisk. Jag vet att vi alla reagerar olika inför beskedet av ms, och om betydelsen att få känna sorg och alla andra känslor som kan dyka upp. Alla reagerar vi olika och alla sätten är rätt. Det viktiga är att vi får tiden på oss att acceptera sjukdomen. Vissa gör det direkt, andra tar år eller ett helt liv på sig. Och så är det bara...

Män skrämmer mig. Jo, faktiskt! Vet inte hur man betar sig naturligt i deras kretsar. Låter det märkligt? Själv man och allt... Jag har aldrig vistats i en typiskt manlig miljö. Inte heller i en blandad miljö har jag varit. Jag idrottade aldrig som barn, typ spelade fotboll eller handboll. Inte har jag gjort lumpen heller. Sedan så har jag bara gått i skola och arbetat på typiskt kvinnodominerade ställen. Inte känner jag mig hemma i kvinnomiljön heller, då det ändå finns en avvaktande attityd till mig. Jag undrar om inte kvinnomiljön blir neutral då det kommer in en man i den. Bara en tanke...

Det pratas så mycket om förebilder, då särskilt manliga förebilder åt unga killar. Två frågor; kan inte en kvinna vara en förebild och finns det inte unga tjejer som behöver förebilder? Och har unga förebilder, egentligen? Själv kan jag inte säga att jag hade någon förebild men det blev människa av mig ändå. Utan droger, sprit, kriminalitet o.s.v... Och kan man inte hamna på sniskan i livet trots en stark förebild? Ja, inte vet jag. Något jag däremot saknar är en mentor i mitt vuxna liv. Tror inte jag utvecklar det påståendet mer just nu.

På tal om manliga förebilder. På dagis vill man få in fler män i jobbet bara för att det ska finnas en manlig förebild åt barnen. Men särskilt manlig i omgivningens ögon är han dock inte. Antingen är han feminin, homosexuell eller pedofil. Gärna alltihop samtidigt. Ack, dessa fördomar. Det enda felet skulle då vara om han verkligen var pedofil. Men att gå så långt som att dra alla över en kam är väl ändå lite långsökt? Någon som kommer ihåg häxjakten på män inom barnomsorgen i våras? För jävl* Om det skrev jag ju som ni kanske minns, på min jämställdhetssida.

Det blir så fel när jag plötsligt är omringad av andra män. Hur ska jag bete mig? För det är skillnad i manligt och kvinnligt. Anpassningsförmågan är svår när man inte har några kända normer att gå efter. Jargongen är

råare och stundtals förnedrande mot kvinnor. Då får jag tunghäfta. Vill inte vara där då. Lider. Är det därför jag trivs med ensamhet? Känner mig ju inte hemma i något läger. Borde vara bättre spridning på jobben. Det hade gagnat alla både socialt och rent lönemässigt, om man tänker på de dåliga lönerna i de kvinnodominerade arbetsplatserna.

I dag lämnade jag kryckorna hemma! Tror jag behöver en om jag ska gå längre sträckor, typ 20 meter... Hm... Någon som vill sticka mig i skinkan? Jag börjar få dåligt med ställen att sticka mig i. Låren och magen är snart sönderstuckna, och jag kan av naturliga skäl inte sätta sprutan där bak. Ack, dessa världsliga problemas!

Har ännu en dag tillbringat tiden på lilla mors soffa. Blev ompysslad...

Det går en bra komediserie på femman som heter Spin City med Michael J Fox, där han spelar viceborgmästare. Alla i serien är totalt helt knäppa, särskilt borgmästaren. Manusförfattarna försökte komma på någon ny kul situation att utsätta borgmästaren för, och kom på den geniala idén att låta honom bli kallad till allmän jurytjänstgöring. På ungefär samma sätt som vi har allmän värnplikt, har alla USA:s medborgare en skyldighet att ställa upp som jurymedlem om staten så begär. Dock slopade manusförfattarna denna idén ganska fort, då det ändå var ganska orimligt att en borgmästare skulle bli kallad till något dylikt. Trodde de, ja... En tid senare överträffade verkligheten dikten. En borgmästare i USA blev kallad till jurytjänstgöring, och inte ens några manusförfattare skulle komma på målet som rättegången rörde... En man stämde sin hyresvärd då han bränt sig på pungen av att vattnet var för varmt i badkaret... Nu går jag och lägger mig. Go'natt!

Nä, jag har inte gjort något speciellt i dag heller. Var bara på sjukhuset och träffade kamraterna och klippte mig hos sjukhusfrisören. Det blev frisyr à la amerikansk militär, d.v.s. superstubb framåt, om nu någon begrep det eller brydde sig... Folk blir så klåfingriga så fort jag snaggat mig. Ska tvunget fram och känna och säger nåt i stil med "ah... sammet". Hm...

Ack så irriterad jag blir på tv-hallåer som minuten innan ett program ska till att börja tvunget ska berätta hela handlingen som kommer. Efter att hört den sammanfattningen kan man lika gärna stänga av teven och gå och lägga patients. Ingen spänning alls i att se ett tv-program utan överraskningar. Förmodligen är en tevehallåa en sådan där människa som räcker över paketet till födelsedagsbarnet med orden "det är en cykelpump".

Fortfarande inga klartecken på att jag kan gå till jobbet på måndag. Det saknas klartecken från Försäkringskassan att jag kan arbetspröva. Man har vetat detta i fyra veckor och inte tagit kontakt med FK förrän i går?! Ja, bara jag får besked om hur ska ta mig till jobbet. Taxi, flärdtjänst, annat? Läste någonstans att om jag tog flärdtjänst till en arbetsprovning hade jag förverkat rättigheten till att ha färdtjänst?! Ja, jag vet då inte... Regler som jag inte kan finna igen eller vet om de stämmer. Men inte vågar jag chansa heller. Och hur kul är det att ta flärdtjänst tre kilometer för 800 kronor i månaden när man uppbär sjuklön? Dock är jag mycket välkommen till jobbet enligt kamraterna. Alltid nåt...

Jasså, jag är gullig?! Hela sommaren har jag haft undersökningar i dagboken som nästan ingen svarat på, men så fort jag sätter ut ett svarsalternativ om att jag är gullig så får jag det bekräftat. Jontas - for world domination! Bwahahaha... *hornen skaver inte längre, de har nu växt ut* Nåja... Inga större problem med utseendet av min hemsida här. Skönt att höra. Att bakgrunden på sidan uppfattas som vit, beror på att den svagt gula nyans jag egentligen har, inte är Internetsäker. Därför ser inte alla den. Nästa månad (på fredag) har jag nya färger som jag tror är säkra; nämligen två gråa nyanser och spygrön, eh, förlåt... giftgrön...

Usch, jag använde ett för mig fult ord i anteckningen från 01.00 - pung. I och för sig heter det så på svenska, men den medicinska termen får mig åtminstone inte att rodna - scrotum. Fast det skånska orden kådd kanske är bättre? Vad är det jag egentligen skriver?? Du milde, vad jag är dum! (okej, håll inte med)

Orkar jag skriva följande text? Jag skriver, men kanske jag raderar den innan jag lägger ut den. Det finns bara en sak som jag tycker är jobbig att berätta om här på nätet, men som jag utan problem kan prata om InRealLife. Nämligen om övervikt, fetma, sjuklig övervikt, obesitas. Jo, jag har det sistnämnda men får alltid ändå höra "men så illa är det väl inte? Det ser det inte ut som". Nähä. Men det är så. Ska jag dra hela historien? Hade ingen övervikt som barn men började mobbas som sexåring då jag var lång och större än de jämnåriga. Då kom tröstätningen. Idag tröstäter jag inte, har "bara" fel matvanor. Hamnade mycket tidigt hos en dietist, och vi kom inte överens. Jag var typ 10 år. Hon försökte med hot och det sista jag kommer ihåg från

hennes sessioner var orden "och du kommer att sitta i rullstol innan du fyllt 30". Kanske hon får rätt. Men inte p.g.a. övervikt, men p.g.a. min ms. Övervikten återfinns i släkten, så förutom fel kostvanor så har dessutom dålig karaktär och gener som inte är till min fördel. Eftersom det inte fungerade med dietist, så provade man att skicka mig till BUP (barn- & ungdomspsykiatri) vilket bara innebar en massa snack som inte ledde något vart.

När jag började på gymnasiet var det problem att hitta kläder till mig. Fick alltid gå i joggingbyxor. Då tog jag det stora beslutet att börja på ViktVäktarna. På ett år gick jag ner 35 kg och hade bara tio kilo kvar att gå ner då min värld rasade samman (jag var 18). Jag fick sparken, mina föräldrar flyttade ifrån varandra, ett dödsfall hemma och jag fick en cancerdiagnos (vilket sedan inte visade sig vara cancer trots allt). Då gick det inte längre att hålla fast vid de nya kostvanorna, utan jag återföll i gamla invanda mönster vilket inte var så bra. Jag har sammanlagt varit medlem i Vikisarna nio gånger utan att ha kunnat uppnå något resultat. I dag finns Xenical, men jag är inte intresserad. Inte heller operationer vill jag vara med om. Det finns nämligen bara en lösning; lägga om kostvanor, röra på sig och ha tålmod och en vilja utav helvete! Jag har ingen svag karaktär eller svag vilja. Men jag är inte heller någon övermänniska. Därför är det så svårt. Tänk att ett helt liv haft ett beteende som man måste helt frångå för att lyckas. Inte lätt. Har man stor övervikt så är det år framför sig man har för att gå ner i vikt. Men även efter det måste man fortsätta äta rätt - livet ut. Man får aldrig vackla. Jag önskar att jag hade orken och energin att lägga ner tiden det tar att lägga om vanorna. Men det har jag inte som det är nu.

Paradoxerna är att jag inte orkar eftersom jag har fullt sjå med ms och att jag eventuellt hade haft mindre besvär av ms om jag medvetet förlorade i vikt. Och röra på sig? Ja, inte kan jag röra på mig i den grad att det gör någon skillnad för viktens skull. Men dock, jag förbrukar mer energi som ms:are eftersom jag får anstränga mig mer för att röra på mig. Jag kan tacka min lyckliga stjärna för att jag har normalt blodtryck och normalt kolesterol. Men någon gång måste verkligheten med följsjukdomar hinna ifatt mig om jag inte snart kan motivera mig till att gå ner i vikt. Jag har också lärt mig att inte invänta motivationen utan bara börja. Man förlorar tid och vinner kilon innan motivationen infunnit sig. Under den tiden har man kanske uppnått resultat och då kommer motivationen av sig själv. Tänk, så klok jag egentligen är. Varför kan jag inte efterleva min visdom, så säg?

Denna text gjorde mig deppad, men jag behövde skriva den. På så sätt känns det bättre. Mobbningen p.g.a. av övervikten slutade man med när jag var i 12-års ålder och har efter det aldrig mobbats. Kanske för att jag var den som försökte vinna över plågoandarna på min sida genom godhet? Tror det smittar av sig... Det bästa med att ha skrivit denna text, är att jag kanske i framtiden vågar skriva mer om det? Beror på responsen - om det är kompakt tystnad, stötning eller glåpord. Jag förväntar mig alla varianterna. Värst är nog kompakt tystnad, för det kan jag inte bemöta. Det är helt klart min mest personligt skrivna text även om väldigt mycket än är osagt och bara väldigt ytligt. Dock kan jag säga att jag inte längre lider mentalt över min vikt. Det kom jag över för årtal sedan. Men där finns ett missnöje och oro inför framtiden (och över hur det var). Jag lever ju inte helt riskfritt.

 • [Ändra..](#)

1999-09-27

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Skamliga löner

Inga som helst biverkningar av sprutan jag tog i går kväll! Tänk så glad man kan bli åt det lilla... Detta har inneburit att jag åtminstone fått sova två nätter på rad utan att behöva vakna och vara dålig. Det finns inget värre än att vakna mitt i natten och ha ont i huvudet och må illa. Jag har inte ens då kunnat gå upp p.g.a. besvären. Nu har jag hållit på i snart tre veckor med sprutorna och jag har nu tagit en halv deciliter medicin sammanlagt. Inte mycket... Benen känns normala på mig. Okej, fortfarande domnade men det känns som om jag skulle kunna gå några meter utomhus idag utan kryckorna. Det straffar sig genom att jag blir trött och inte orkar mer idag, men det kan det vara värt. Man måste testa gränserna för att se vad man förmår att göra.

Ny månad på fredag. Det har jag redan förberett genom att nästa månads dagbok har andra färger: grått och grönt... giftgrönt... Jag kommer att varje månad ändra färgerna, för jag står inte ut med att alltid sitta och stirra på samma när jag skriver dagboken. Med tanke på hur dåligt tålmod jag har, så är det möjligt att jag byter

färger och utseende varje vecka...

Lilla mor och moster fyller år på fredag. Pratades lite om att de skulle slå ihop sitt firande, men det gör de nog inte. Nej, de är inte tvillingar. Min moster fick en lillasyster i födelsedagspresent när hon fyllde sex år. Förmodligen går vi på restaurang på fredag. Hm... undrar om Garvaregården finns ännu, och hur de är... Kanske en eller annan person vet hur det ligger till som läser min dagbok varje dag? Denna stad fullkomliga "kryllar" av restauranger, men det finns knappt några normala ställen att gå på. Mest kinamat... På en restaurang måste man begära om att få nyckeln till toaletten. De har satt nyckeln i ett durkslag så alla ska kunna se var man ska när man går genom restaurangen. Ack, ja... påhitt.

Tada! Jag har gått (utomhus och i affären) i dag utan krycka och utan att ta ut mig. Hoppas det nu håller i sig...
skrockfull

Jag är en serietidningsfantast. En av de bättre tidningarna är Larson! som samlar många olika dagstidningsstrippar med massor av humor i. Humor med eftertanke... Som bilden av två schimpanser som tittar på en reklamtavla för hårtransplantation. Den ene apan säger till den andre: "Hela deras kroppar är praktiskt taget skalliga och så oroar dom sig över att förlora den sista lilla fläcken högst uppe? Kom igen, va?!" Ack, så sant, så sant...

Eller "Rösterna i mitt huvud möter mej med total tystnad... Tror du att dom försöker driva mej till vansinne?" Blir tokig när jag tänker på det... Fast tidningens höjdpunkt är alltid Dilbert. Undrar om publiceringen i Larson! är 100-procentig, för jag har inte missat ett nummer.

Ensamma mamman av Cecilia Torudd är kanon! Men jag börjar bli liite trött på att läsa samma om och om igen i tidning efter tidning. Så gott som alla svenska tidningar har henne med. Ingen har väl vid det här laget kunnat undgå läsa Ensamma mamman? Själv köpte jag albumen för årtal sedan. Torudds teckningar har jag alltid gillat. Enda sedan jag upptäckte henne för tjugo år sedan i Kamratposten. Vi har många bra serietecknare i Sverige, men de bästa är absolut de kvinnliga tecknarna. De manliga utövarna har en tendens att frossa i kiss- och bajshumor. Den bästa humorn är den med finess i. Historien är viktigare än illustrationen. Tycker jag. Jag hade här tänkt länka till lite olika serietidningar, men det verkar hopplöst. Antingen fungerar de inte, eller så är de under ombyggnad. Inte ens en länk till Dilbert gick att få fram. Ni missar väl inte honom på ZTV på lördagar? För det gör jag... missar honom... Glömmer alltid bort att ställa in videon...

Jag förstår inte - som vanligt. Har precis tittat på Norra magasinet på teve som tog upp detta med alla sjuksköterskeaktionerna i landet. Sjuksköterskor tjänar skamligt dåligt i lön. De har kanske jobbat i trettio år och har högskoleutbildning. Och tjänar ungefär tvåusen mer än mig som inte har högskoleutbildning och som jobbat i mindre än tio år. Skandalöst! Inom min kår är lönen också väldigt dålig. Nyutbildade har mer i lön än de anställda och lönespridning existerar inte. Helt rätt att personalen säger upp sig. Man känner sig så sviken och besviken. Vad jag då inte kan begripa är varför landstingen hyr in personalen till en kostnad tre gånger så hög. Hur kan man ha råd med det plus att man har missnöjd personal och längre vårdköer med större problem för patienterna? Hur kan de vara så rigida att de inte kan se till att höja lönerna då det är en droppe piss i havet i jämförelse med att betala dyra bemanningsföretag? Livet är ett mysterium... Man ser varken till patientens eller personalen bästa... Dock finns det pengar till att hyra in dansband till administratörernas julfest - med skattepengar... Som tack för våra insatser får sjukvårdspersonalen varje år en almanack. Tidigare var omslagen av skinnimitation. Numera är det färgat papp. En almanack som ingen vill ha. Bara utskicket kostar i porto 9 kronor gånger 30 000 anställda = 270 000 kronor skattepengar. *upprörd*

 • [Ändra..](#)

1999-09-26

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Lätt patetisk

Oj! Det visade sig att mitt ego trots allt inte är så stort. Eller att jag har storhetsvansinne. Skämtsamt sa jag till EvaP att jag var en känd profil på sjukhuset. Och fick till svar att jag var det. Människor jag inte känner vet

vem jag är på sjukhuset. Kul! Tror jag... Med välkänd menas väl inte okänd? *biter oroligt på naglarna*

I dag fanns det så mycket att förundras över i tidningarna. Som detta att några kompisar dumpat sin döda kamrat på ett gärde i Täby. Han hade dött i en lägenhet, men kompisarna hade burit ut honom. Nu åtalas de för brott mot griftefrid. Lite konstigt. Griftefrid är att låta en människa vara begravd där personen i fråga ligger begravd. Eh, så han skulle legat kvar i lägenheten och det skulle vara hans gravplats? Ja, jag vet att de gjorde fel som bar iväg kroppen. Det är termen griftefrid som jag börjar undra över... Hm... Så människor som dör får inte flyttas då det räknas som begravningsplats där de dog? Ja, jag vet att jag drar felaktiga slutsatser, men det verkar bara så konstigt...

Och postrånet i Järna... "Boris Jeltsin" rånade och "Bill Clinton" sköts till döds av polisen. Är man säker på att det bara var utklädda rånare, eller var det de verkliga personerna? I vilket fall som helst var de inga ljushuvuden precis. Postkontoret ligger i samma byggnad som polisen. Och rånarna hade på skylten till polisen sett att där var stängt på tisdagar. Alltså trodde de att om poliskontoret var stängt, så fanns det inga poliser i tjänst den dagen och därför skulle det vara fritt fram att råna posten. Jaaa... vad säger man om sådant? Puckon?!

Så mycket funderingar och tankar inför min arbetsprovning om en vecka. Oro... Ska det bli samma "tjafs"? Med det menar jag hur indragen jag blir i all röran av intriger. Nä, det är inte mycket eller stora intriger, utan bara just "tjafs" om de mest triviala saker. Men det är så jobbigt. Är lite deppad över att så många slutat sedan jag jobbade i maj. Så mycket är annorlunda - jag som fått ms och kan inte ha samma arbetsuppgifter som tidigare, och gamla kamrater som försvunnit.

De senaste dagarna har jag inte kunnat formulera mig som jag önskat. Vilket har inneburit att jag förmodligen stött mig med några mejlkamrater, vilket inte var meningen. Eller är jag bara paranoid? Har kommit in i en känsloperiod då jag känner så mycket utan att kunna förmedla det. De rätta orden infinner sig bara när jag lagt mig eller står i duschen, och sedan är det glömt när jag väl satt mig ner här framför skärmen. Det är därför jag heller inte uppdaterat min engelska dagbok på ett par dagar. Kan jag inte formulera mig på svenska, hur ska jag då kunna det på ett annat språk?

Sedan jag började skriva dagbok i februari har jag undrat över min definition av dagbok. Ofta skriver jag bara tankar som inte har med dagens händelser att göra, utan jag spånar fritt. Våldigt befriande! Och bra terapi... Ibland undrar jag vad jag hade gjort om jag inte haft min hemsida då jag fick ms. Tidigare läste jag massor av böcker vilket jag inte klarat av så bra sedan jag fick synnervsinflammationen i januari. Den skadade ett öga och jag har nog inte riktigt vant mig vid det. Hur skulle jag fått tiden att gå utan datorn? Och hur ensam hade jag inte varit utan alla kamraterna på nätet? Man kan nog säga att jag är välsignad - trots min sjukdom... Mitt liv blev annorlunda - inte nödvändigtvis sämre. Ibland känns det som andras attityd är det som skadar mig mest, sårar. Känns nämligen som om jag hade i pannan tatuert "defekt". Trots allt... jag har den lindrigaste formen av ms som finns. Om inte jag tycker synd om mig själv, så ska ingen annan heller behöva göra det. Men, men... kanske det strax blir synd om mig på riktigt. Har tagit en sådan där spruta igen där jag går och väntar på kvällens/nattens biverkning.

Hur svårt det än är, så är allting uthärdligt om man kan se bortom stundens besvärligheter. Allt kan bli bättre... min övertygelse... min tro... min styrka...

 • [Ändra..](#)

1999-09-25

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Så gör man en såpa

Jag tog i går kväll fulldos i sprutorna med Betaferon, vilket är dubbelt så mycket än vad jag tidigare tagit. Det fungerade bra, men i dag mår jag inte precis bra. Alvedon hjälpte mot biverkningarna precis som tidigare, enda tills tablettorna slutade verka i morse. Så jag fick ta en ny omgång med Alvedon, och nu börjar de släppa igen... *aaaah - ordlös smärta* Men jag vänjer mig väl vid detta också. Jag har trots allt blivit bättre de senaste

veckorna och är nu så bra som jag nånsin kan bli. Vilket i praktiken inte är så stor skillnad, men jag kan gå obehindrat inomhus utan hjälpmedel. Utomhus måste jag ha kryckor men jag orkar mer, går bättre men blir fort trött och då är det kört. Om en vecka ska jag börja arbetspröva, men varken jag eller min boss har fått några klartecken från personalsekreteraren eller Försäkringskassan. Vet inte hur jag ska komma till jobbet. Jag har flärdtjänstkort men det får jag av någon dum anledning inte lov att använda när jag arbetsprövar. Ack, ja... regler... *suck* Det lät så bra att jag skulle arbetspröva, att allt skulle fixas till mig med utrymme, anpassade arbetsredskap o.s.v. Än har det inte hänt något, och man har haft en månad på sig att förbereda min ankomst. Ser istället ut som om det blir väldigt provisoriskt med utrymme och arbetsuppgifter. Känner mig inte välkommen. Känns mer som om de hoppas på att jag blir så sjuk så jag aldrig mer kan visa mig där. För det är vad jag är - en ekonomisk belastning. Fast de får gärna motbevisa mig. Vadå, jag pessimist? Det har jag alltid kallats för på jobbet, men är det så konstigt med mina erfarenheter?

Gud vad jag är jobbig! Bara gnäller och klagar! Det måste vara ett friskhetstecken...

Tvåtusenfemhundraolva olästa mejl... Det är ibland lite jobbigt att vara med i fyra mailinglistor. Men jag har gett mig tusan på att läsa alla breven. När jag blir pensionär... De här mejlen är egentligen bara från två listor och sträcker sig fyra dagar tillbaka i tiden. Ack, ja...

Här sitter jag en lördagskväll, och vad gör jag då? Jo, läser in mig på Days of our lives så jag bättre kan följa serien i veckorna. Hur funtad är jag? *skäms* Men (mitt försvar) jag måste lära mig släktträdet som är så invecklat.

När jag blir stor ska jag bli såpaförfattare, och då måste jag veta vad som gör en bra intrig. Mina anteckningar så här långt...

- Två familjer som avskyr varandra, men som tidigare umgicks för trettio år sedan.
 - Barnen ska vara oäktingar utan att veta om det.
 - Barnen i de olika familjerna ska bli förälskade i varandra.
 - Egentligen är de halvsyskon.
 - Någon ska ha haft amnesi.
 - Sedan ska det visa sig att personen i fråga under sin amnesi fått barn som lever i annan del av världen och plötsligt dyker upp.
 - Det måste finnas en homosexuell man som alltid är omtyckt.
 - Det måste finnas en svart man som alltid är glad.
 - Det måste finnas en klok mormor som "råkar" försäga sig så gamla hemligheter läcker ut.
 - Någon måste dö i en våldsam explosion i säsongens sista avsnitt.
 - Det måste finnas en mystisk främling som stryker runt.
 - Och som visar sig vara moster Greta som försvann under andra världskriget.
 - Någon måste vara fruktansvärt elak, typ mörda folk och alla vet om det utan att något händer.
 - Denna elaka människa får amnesi, blir god och alla älskar personen och förlåter allt gammalt.
 - Ett bröllop störs alltid av någon som rusar in och avbryter vigselakten.
 - När en hemlighet avslöjas, svimmar alltid en kvinna.
 - Tv-apparater och toaletter finns inte eller används inte (borde de inte vara väldigt förstoppade? Nä, visst nä, de äter ju inte - petar bara i maten).
- Jo, jag börjar lära mig...

Vad skulle jag annars gjort en lördagskväll? Dingolotto, Rabiesson eller Slakten på lökenguldet? Nänänä... Never! Lite pride har man väl! I motsats till deltagarna. Att man vill?! Över min livlösa lekamen man hade bett mig ställa upp i dylika program. Fast jag hade gärna tagit över Plus som programledare OCH LÅTIT FOLK FÅ PRATA TILL PUNKT! Inte konstigt ingen kan förklara varför deras produkter är så urusla, FÖR DE FÅR INGEN CHANS! Som ni märker bojkottar jag de flesta svenska tv-program. Ja, utom Rapport då. Har jag tur så brukar jag där få se mina favoritbabes... Tyvärr får jag inte säga vad de heter, men den ena är en politiker som bara jag och eventuellt hennes make tycker är snygg. Hon har aldrig sett en kam och bor just nu utomlands p.g.a. sitt uppdrag. Den andra favoriten brukar vara den som intervjuar den första favoriten. Inte heller hon har någon kam, utan det ser ut som om hon hade ett stort rött afrohår. Hm... de är sexiga! Eller är detta ännu en biverkning från mina sprutor? Eller vad?! Bwhahahaha... Bara stackars Tobbe vet vilka jag menar. Undrar om han kommit över chocken...

 • [Ändra..](#)

1999-09-24

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Nyårsbekymmer

Ni som läst Tobbes dagbok och undrar vart man kan läsa mitt svar om dagbokslänkar, får allt gå vidare till min gästbok. Varför har jag de dagbokslänkar och favoriter jag har? Varför brukar det vara samma personer som det länkas till hos många dagboksskribenter? Det försökte jag svara på efter ett bra inlägg jag fått i gästboken. Något som ibland slagit mig *aj* är att vi egentligen inte alltid synligt sett har något gemensamt. Vi hade förmodligen aldrig träffats i verkligheten p.g.a. geografiska avstånd, åldersskillnader och då vi befinner oss i olika miljöer (arbetsmässigt och socialt). Därför är det så fantastiskt att vi trots allt hittat varandra genom datorn och funnit gemensamma nämnare och kan ha det både roligt och trevligt. Det är väl detta som utgör Internets storhet? Det som också imponerar på mig är att jag kan sitta och ICQ:a eller mejla till någon i USA på ett för mig egentligen främmande språk som jag inte behärskar full ut. Att man kan få vänner över hela världen med vitt skilda bakgrunder, kultur, språk o.s.v. Fantastiskt. Och en sak till; man verkar inte vara lika fördomsfull och fördömande på nätet.

Dagens stjärna går till syster EL som hjälpt mig med sprutorna...

Det har varit ännu en sådan där dag då man mest tillbringat tiden i telefonen åt att jaga folk. I tisdags lämnade jag blodprover på sjukhuset. Där fick jag för första gången se en man som blev irriterad över att bli inkallad då han läste en tidning i väntrummet. Efteråt gick han ut och fortsatte läsa tidningen. Hur många hade gjort det? Inte jag åtminstone. Men det var inte det jag skulle skriva. Jag lämnade prover för att se hur min lever klarar av att jag tar sprutor, eftersom Betaferon inte är så där jättesnällt alla gånger mot levern. Var proverna okej, skulle jag öka dosen på sprutorna. Därför var det viktigt att jag hörde av mig till sjukhuset om de inte meddelat mig inom två dagar. Naturligtvis hörde de inte av sig, så jag ringde i dag. Telefonsvarare: "Åter måndag 27 september." Va? Lite upprörd ringde jag till arbetskamraterna och frågade om det verkligen stämde, fanns det ingen på plats? Nix. Det visade sig att de var i Ullared och handlade kläder. Som om det skulle vara viktigare än att meddela mig om den fortsatta handläggningen av behandlingen...

Som tur är fanns kamrat EL på plats, även om det var på en annan mottagning. Hon letade fram min journal och ryckte tag i min doktor så att jag fick något besked innan helgen. Det visade sig att alla prover var normala och att jag nu kan gå från halv till hel dos vad gäller sprutorna. Bra jobbat, EL! Detta blev merjobb för henne så vi önskade att köerna hade varit ovanligt långa i Ullared, där man ibland kan stå i kö i timmar innan man kommer in. Det är därför jag ger en guldstjärna till dagens kamrat som hjälpt mig.

Lite orolig är jag nu med tanke på att jag ska öka dosen med 100 %. Hoppas Alvedon hjälper lika bra nu mot biverkningarna när jag tar full dos. Bara två och en halv timme dit... Om två veckor ska jag prova utan Alvedon, för kanske jag inte längre får biverkningar eftersom man med tiden vänjer sig...

Man hade inte bara missat att meddela mig proverna. Arbetsgivaren hade också missat att meddela mig att jag från april har ny lön. Sådant måste jag meddela Försäkringskassan så jag får lite mer utbetalt. Dessutom hade det missats att skicka räkning till mig angående skulden jag har till arbetsgivaren. Jag är ju återbetalningsskyldig semesterersättning då jag blev sjukskriven under min semester. Så lite har man fått reda upp i dag. Med andra ord kan jag nu hålla helg och känna mig nöjd med mig själv...

Har fått en ordentlig ångestattack ikväll. Detta är mer än vad jag klarar av... Lilla mor vill att vi firar nyår ihop... Hur ska jag då göra med lille far? Båda kräver de att jag umgås med dem på julafton, nyår eller min födelsedag. Men de vägrar vara på samma ställe samtidigt. De vill absolut inte träffa varandra. I tio år har jag fått pussla för att få det att gå ihop. Sista gången de träffade varandra var när jag fyllde 20, och det var på nåder nästan. Jag firade inte min födelsedag den gången, utan lät dem tillsammans ta ut mig på restaurang. Efter detta har jag valt att inte fylla år alls, eftersom det bara komplicerar det. Tänk alla gånger jag fruktansvärt sjuk legat på sjukhus och fått styra så de inte kom på samma besökstid. Vuxna människor? Nä, men jag har fått lida. En får besöka mig på min födelsedag, den andra har fått vänta. En har fått ha mig på julafton, den andra har fått vänta. Nyårsafton har jag inte träffa någon av dem. Det värsta är att jag känner mig mer som en fyraåring i en vårdnadstvist än en vuxen människa som ska fylla 30 nästa gång det är dags. Vilket också får mig att rysa. Ska jag ha stor fest? Ska en av pären inte kunna komma för att det andra pären är

där? Eller ska jag bara strunta i att ha en fest och inte låta någon av päronen komma? Men nu var det nyårsafton som skrämmer mig från vettet. Vad i helsike ska jag göra? Det värsta är att man vill ha ut mig på ett dansställe. Jag vill absolut inte komma ihåg nyårsafton år 2000 som kvällen då jag fick lyssna på dansbandsmusik. Det är mer än vad jag klarar av, helt ärligt. Det finns inget värre än dansbandsmusik. Det är så j* intelligensbefriat vad gäller texter och variation i musik. *ryser* Det är så hemskt så jag mår fysiskt illa av att höra det. Jag vet att det finns de som anser dansbandsmusik är deras liv, men jag förstår det inte. Vill inte förstå heller, för det hjälper mig inte. Bara jag slipper skiten, så är jag glad. Men faktum kvarstår... hur ska jag göra med nyårsafton? Någon måste bli besviken, och vem det än är så kommer jag att vara den som tagit det hårdast - oavsett beslut... Just nu ser jag fram mot att det närmsta halvåret ska ha passerat - för då har det både varit nyår och min 30-års dag. Det är vid sådana här tillfällen jag önskar att jag var gift och bodde utomlands, så jag hade något att skylla på... ms:en kan slänga sig i väggen, för detta oroar mig mer... Vilket förmodligen påverkar sjukdomen än värre...

 • [Ändra..](#)

1999-09-23

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Privat sjukvård - bra!

Precis vaknat - och det första jag gör är att skriva dagbok. Kan inte ens säga att jag ätit frukost, för det har jag inte... Men annars har jag hittills följt min morgonrutin. Startat datorn, tankat hem nattens mejl (alltid cirka 60 st.), läst två dagböcker (alltid på morgonen Annica och Magnus - länkar längst ner på sidan) och ska strax besvara inläggen i min Gästbok som jag redan läst. Med tiden ska jag nog hinna läsa morgontidningen. Om ett par timmar eller nåt. Ska något bli gjort får jag nog nu slita mig från datorn. Höres!

PS! Om någon undrar över min räknare som igen slagit över till en massa nollor (11000), kan jag bara säga att det gör den vart tionde dag. Så den som tycker att det är spännande att bli "nollad" har chansen ofta!

Jag blir så förbannad... Tittade precis en liten stund på tv och en debatt i riksdagen. Det retar upp mig när diskussionerna går in på sjukvården. Och att man vill totalförbjuda privata alternativ i vården. Anledning: "Desto mer pengar till vården, desto sämre blir kvaliteten på vården". Va? Vad är det för ett jäv*a påstående? *grr* Och sedan så ska man inte jämfört den privata vården i Amerika med hur sjukvården ser ut här. Det är helt olika system! Även om vi har privata alternativ, så är de inte amerikanska.

Det som retar mig mest är att Sveriges regering lägger sig i Skåneregionens arbete. Man har gett oss eget självstyre, men lägger sig ändå i. Vad är det för översittarfasoner? Vi har en svår situation här med tio akutsjukhus vilket det inte finns pengar till. Det är inte så lätt att man bara lägger ner ett par sjukhus och lägger över patienterna på de kvarvarande sjukhusen. För det första finns det inte plats eller personal till det. Sparar man pengar på ena stället, så skjuter kostnaderna i höjden någon annanstans. För inte försvinner patienterna eller blir friskare. Därför är privat sjukvård och privata sjukhus ett alternativ, både för patienter och personal. Att ett sjukhus blir privat innebär inte att de får lösa tyglar och kan göra som de vill. Det är fortfarande ett landsting som sätter upp reglerna för hur det hela ska skötas. Jaja... inte värt att jag säger mer då jag blir upprörd... Kanske privatvården är ett dåligt val, men alternativet kanske är betydligt värre? Fundera på det ni som tycker motsatsen till mig... Inga politiska värderingar ska gå före patientens rättighet till vård - bra vård. Som det är nu försvinner vården om man inte privatiserar lite. Man kan inte heller begära att ständigt få mer pengar, för det finns inte. Dessutom går det inte att spara mer. Sparivern är nu sådan att man helst inte ska väga en patient, då det kostar tio kronor för kliniken.

"Och nu ett underhållningsprogram" sa man på fyran när de i eftermiddags visade Oprah Winfrey. Lite upprörande eftersom dagens ämne var "Utnyttjas ditt barn sexuellt?". Jag vill genast tipsa om att ni kan se repriserna i morgon kl. 10.50 på fyran. Bland annat får man veta att det på en (upptäckt) pedofil går 117 utnyttjade barn. Under hela programmets gång sitter man bara och gapar och glömmer bort att andas. Det är så fruktansvärt det som beskrivs. Man intervjuade en liten flicka som utnyttjats. Vinklingen blev stundtals lite platt då det berättades om utsatta flickor och inte pojkar, och om hur hemskt mammorna kände det. Man nämnde inte att även kvinnor kan utsätta barn för övergrepp. Dessutom manade man att se till att barnen får förtroende för mamman och vågar berätta, men man förklarade inte att det kan vara svårt om pappan är den

skyldige. En pappa hade dessutom hela tiden nervärderat mamman inför barnet så att barnet inte skulle vilja gå nära mamman alls. Manipulation, det! Programmet var dock i sina brister nyttigt att se. Hoppas fler gör det, nu när chansen finns i och med repriserna i morgon.

I jämförelse var min upprördhet nedan inget mot det jag precis skrev om sexuellt utnyttjade barn. För rättvisans skull måste jag dock få göra några tillägg till nedanstående utbrott om sjukvården. Från och med januari år 2000 bli två av Skånes sjukhus aktiebolag och det är mycket pengar som saknas. Vi går back i sjukvården med en miljard kronor. Det är det samma som tusen miljoner kronor. Dessutom är läkemedelskostnaderna skyhöga. 1998 uppgick det till 2 miljarder 236 miljoner kronor. Av detta betalade regionen 775 miljoner och patienterna 480 miljoner kronor. Det är bra med högkostnadsskydd men det måste betalas ändå, det där läkemedlet. Vad jag inte begriper är varför läkemedelsföretag tar så mycket betalt. Kan det bero på att de ensamma har licensen för tillverkningen och därför har ett monopolsystem och kan ta vilka priser de vill? Utpressning både mot dem som är sjuka och mot landstingen som måste betala. Som ett exempel kan jag nämna mina sprutor som jag på ett år bara behöver betala 1 800 kronor för. Årskostnaden för sprutorna är 105 600 kronor! Jag är glad att jag inte behöver betala hela den summan. Dock tär detta på sjukvårdens ekonomi, men det finns ju andra sätt att spara på. Tycker jag. Inte behöver de lägga pengar på kultur och lokaltrafik. Sjukvård är sjukvård är sjukvård! Allt annat är bara en belastning. *grr*

Hoppas! Länge sedan jag var så på bettet som i dag. Skönt! Inte längre deppig, bara arg... *skrattar*

Har i dag varit på Växthuset och inhandlat lite krukväxter. Hos mig är krukväxter en förbrukningsvara eftersom jag är så dålig på att få dem att överleva. Dock fick jag för mig att köpa fem nya idag, mest olika sorters fikusar. Fast det blev också en Spansk peppar och en Aloe Vera. Får se om de överlever den närmaste månaden. Utsikterna är inte bra... Tänk då hur det skulle fungera om jag haft husdjur! Säger inget mer...

 • [Ändra..](#)

1999-09-22

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Märkliga lagar

Eh, vad hände? Vart tog den andra betydligt häftigare dagboken vägen? Tja, den finns kvar någonstans i cyberrymden och ska nu samla damm. Jag håller som bekant på att ändra min hemsida och ska göra den ramlös, d.v.s. inga frames ska få finnas. Jag tjuvstartar nu lite med att lägga ut min ändrade dagbok. Egentligen gillar jag inte denna typ av dagbok då man i slutet av månaden får scrolla som tusan om man vill längre ner på sidan. Så därför är det en fördel att man skriver senaste anteckningen överst. Eventuellt kommer ms-dagboken att försvinna. För att tydligare visa det som då handlar om ms, kommer jag att skriva den i avvikande färg här. Än så länge är detta dock ett test. Som jag dock hoppas på att kunna behålla. Det finns nackdelar med frames. Det tar lång tid att ladda ner alla ramar och de som använder hjälpmedel - typ synskadade - har ett litet helsike att få en överblick. Jag hade nämligen tio frames i min gamla dagbok. Nu påminner den väldigt mycket om hur den var i våras. Om nu någon kommer ihåg det... Hoppas ni vänjer er vid det nya utseendet och fortsätter läsa min dagbok. Jag kommer inte att skriva annorlunda bara för att designen är annan. Så den blir varken bättre eller sämre än så här... Tyvärr...

Åh, den gamla dagboken? Jo, den finns i menyn under "gammalt".

Jag vill passa på och tacka alla som skickat uppmuntrande mejl till mig. Jo, jag är deppad, men det är inte så farligt. Känns lite som om det är datorn som är skuld till det. Har suttit mer än jag brukar framför den och ändrat på hemsidan. Än är inte halva jobbet klart, men jag tar ett par dagars paus. Dock ingen paus härifrån. Dagboken är det som är drivkraften just nu. Klart att jag blev lite ledsen över att se att några av dagboksvännerna inte har det så bra. Jag har sagt det tidigare och säger det igen; jag känner empati...

En annan sak som inte gör mig så där jätteglad är att lilla mor tror att hon har begynnande Alzheimers. Kanske jag inte skulle skrivit det? Vill inte att hon får tråkigheter om någon läser detta och som känner henne. Detta är bara misstankar. Väldigt svaga sådana. Hon har börjat glömma saker, men det kan bero på stress också. Nu för tiden är allting stressrelaterat. Varför då tro något så hemskt som Alzheimers? Jo, det är en autoimmun bristsjukdom, precis som ms. Hon har väldigt många av de symtom som jag också har. Och det

finns en koppling mellan Alzheimers och ms. Någon som kommer ihåg att Maj Fant hade en dödlig sjukdom som heter ALS? Det är en sjukdom som ibland kan misstolkas som ms då de är så lika och nära besläktade. Maj Fants mor hade Alzheimers. Ser ni kopplingen? Jag vill att lilla mor söker doktorn, men det finns inget som kan få henne att gå dit. Det enda som behövs är en remiss till psyk där man kan se om man fått en neurologisk sjukdom, genom att göra skriftliga tester. Låter hemskt och fult, det där med psyk. Kan ärligt inte förstå varför. Man är inte dum och behöver inte vara sjuk för att gå till psyk. Så har jag fått säga det...

Skriver jag mer för i dag, så lägger jag den texten ovanför denna. Ska nu också börja sätta ut klockslag. Förmodligen gör jag många små uppdateringar i fortsättningen. Ha det så bra, så länge!

I går blev jag inspirerad till att skriva en novell eller nåt i den stilen. Jag vet exakt vad den ska handla om, hur karaktärerna ser ut, men jag kan inte få det på pränt. Anledningen är att personerna jag fantiserat ihop är så märkliga. Jag förstår dem inte. Får nog först lära känna dem innan jag börjar skriva. Frustrerande. Tänk om jag hade kunnat styra över dem, men det funkade inte. Helt plötsligt förstår jag författare som säger att handlingen sköter sig själv, man bara skriver det som utspelas i historien.

Hoppas! Så jag fick flärdtjänstkortet redan i dag?! Känns väldigt konstigt. Det blir så konkret att man är sjuk då man får sådana här små bevis för att allt inte är som vanligt. Jag känner mig inte som pensionär bara för flärdtjänsten, men konstigt är det. Inte känner jag mig heller som en belastning för samhället, då det är samhällets skyldighet att ställa upp. Men olustigt är det. Tror inte jag känner igen mig i den här situationen som ms:are. Jag har inget emot sjukdomen, men jag oroar mig nog lite över att andra inte längre ser mig för den jag var och dock fortfarande är. I andras ögon har jag nog blivit en annan person då en anpassning till mig och nya behov krävs. Ännu en pusselbit i mitt deppighetspussel? Och, jo... jag börjar bli nervös/orolig/uppspelt över att det snart är dags att börja jobba. Det tråkiga med arbetet är att jag inte får återgå till mitt arbete där jag var innan jag blev sjuk. Arbetsuppgifterna måste anpassas och jag med dem. Många av mina arbetskamrater som jag jobbat med i sju år har det senaste halvåret slutat. Det roliga är att få komma igång igen med jobbet som betydde så mycket av mitt liv innan jag fick tänka om. Kul att få träffa läkarna som man kan reta och reta sig på. *ler*

Om jag skulle testa att skriva lite om ms här på ett mer direkt sätt och med annan färg... Tja, duger denna färg? Jag har aldrig trott på hälsokostmediciner. Det sägs att det är såå nyttigt jämfört med alla kemikaliemediciner som läkarna skriver ut. Eh, jasså?! Då vill jag upplysa om att de traditionella läkemedel som skrivs ut är kontrollerade och man känner till biverkningar och effekter. Där finns en dokumentation. Det är det sista man kan säga om hälsokost generellt. Många tror att man inte kan få biverkningar av hälsokost då det är "naturliga" ämnen. Snicksnack! som Kalle Anka brukar säga. Vissa växter är och kan vara farliga. Fick i går veta att om man har ms så får man inte ta Echinagard när man känner att en förkylning är på väg. Eller rättare sagt, man får aldrig som ms:are ta Echinagard. Varför fanns det ingen förklaring till, utan jag kastade ut frågan till den svenska ms-listan. Svaret lär vara att Echinagard är skadligt mot de vita blodkropparna. Och att Echinagard ska stärka immunförsvaret. Problemet är bara att hos en med ms så är immunförsvaret överaktivt och jobbar för högt tryck. Min kropp försvarar mig mot det skyddande hölje som finns runt nervtrådarna, varav jag får mina ms-symtom. Eftersom jag tar sprutor med betainterferon får jag inte ta ginseng. Detta hälsokostpreparat påverkar levern så man får förhöjda levervärden. Och det samma gör mina sprutor. Vilket är viktigast/farligast? Att jag får min ms i schack eller om jag får en släng av en förkylning? Lätt val... Vet också att en kvinna sökte för svåra buksmärter och hade dåliga prover och var enormt sjuk. Det visade sig att hon åt 20 olika hälsokostpreparat om dagen. Efter att ha slutat med det så blev hon frisk som en nötkärna.

Som jag nämnde ovan. Jag har fått flärdtjänstkortet. Vad ska jag nu göra? Var ska jag resa? Måste hålla mig inom kommunen. Hm... *funderar* Behöver lägga ett brev på brevlådan. Kan man beställa flärdtjänst för det? Har femtio meter...

Någon mer än jag som är nyfiken på den nya Bibeln 2000 som ska komma ut senare i höst? Vill se hur det ser ut med det nyare och mera lättlästa språket. Är innehållet det samma eller har det ändrats med språket? Risken finns att man upplever innehållet som annorlunda. I och för sig bryr jag mig inte om hur det är, men nyfiken är jag... Blir inte upprörd eller så. Bara nyfiken...

Är där ingen som kan skriva något roligt i sina dagböcker? Är vi kollektivt deppade? Okej, det finns undantag, men många har en dal just nu i sitt humör. Visst, man ska inte vara glad och käck om man inte är det. Skulle vilja dela med mig av en rolig historia, men jag har ingen. Tror jag går och löser några korsord...

Synes!

Världen är en konstig plats... detta hittade jag från den amerikanska ms-listan där det just nu debatteras religion(?). Om detta är sant vet jag inte, men man häpnar.

De flesta Mellanösternländer har följande islamska lag: "Efter att ha haft sex med ett får, är det en dödlig synd att äta dess kött".

I Libanon får män enligt lagen lov att ha sex med djur, men bara hondjur. Att ha sex med ett djur av hankön är straffbart med döden.

I Bahrain (svenska namnet?) får manliga läkare enligt lagen undersöka kvinnors underliv, men får inte titta direkt på det under undersökningen. Han får bara titta på/i underlivet om han använder en spegels reflektion. Muslimer är förbjudna att titta på liks könsorgan. Detta gäller även dödgravarna som måste täcka över den avlidnes könsorgan, men antingen en tegelsten(!) eller träbit.

Straffet för masturbation i Indonesien är halshuggning.

I Guam finns det heltidsanställda män som har till uppgift att resa runt på landsbygden och ligga med unga oskulder som betalar dem för privilegiet att ha haft sex för första gången. Anledningen är att det enligt lag är förbjudet för oskulder att gifta sig.

I Hong Kong får bedragna hustrur helt lagligt döda sina män, men bara med sina bara händer. Makens älskarinna får man däremot döda på vilket sätt man själv önskar.

Kvinnliga toplessförsäljare är lagligt i Liverpool, men bara i tropiska fiskaffärer.

I Cali, Colombia, får kvinnor bara ha sex med sin make och första gången detta händer måste hennes mamma vara med i rummet som vittne.

I Santa Cruz, Bolivia är det olagligt för en man att ha sex med en kvinna och hennes dotter samtidigt.

Jag tror jag låter bli att kommentera detta. Tycker detta är häpnadsväckande... Stundtals roligt, och stundtals fruktansvärt. Måste jag redogöra för vilket som är vilket? Litar på att ni har samma omdöme som mig.

 • [Ändra..](#)

1999-09-21

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Vill ha katt

Jag tjuvstartar dagboken lite. En och en halv timme kvar på gårdagen, så att säga... Här satt jag så deppad och asocial och tyckte synd om mig. Ingen (inte många) som hört av sig. Inget kul. Uttråkad. Då hörde jag rösten! Ja, rösten... Inte de där som håller igång hela tiden i huvudet, utan rösten som jag kopplat till mitt mejlprogram. Så fort det rasslar till i min inkorg säger en kvinna "Master, I have mail for you". Ursexigt! *ler* Och där var det - utnämnelsen till månadens hemsida. Dock sträcker det sig över september och oktober. Kul! Piggade upp mig. Tack [Tommy!](#)

(Bild borttagen)

Priset ska jag lägga på min Prissida, men får vänta lite. Jag håller på att ändra lite varstans. Har fått ett litet uppmuntrande pris från Birgitta också, som väntar på att läggas ut. Har egentligen dåligt med utrymme rent MB-mässigt, men det har väl löst sig nu när Passagen lagt till toppfönster på indexsidorna. Som kompensation fick man ett par MB till. Dock tycker jag det är dåligt med bara 5 MB när andra med toppfönster erbjuder minst 20 MB.

Har som sagt inte varit på riktigt humör i går. Det var jobbigt med min spruta. Den första jag fick tag i hade det runnit klister i, såg det ut som. Den andra sprutan flög tvärs över bordet p.g.a. trycket från ampullen med medicinen. Skulle sticka nålen i magen i dag. Det tog emot men jag stack ändå tills det gav vika, vad det nu var. Sedan blödde det rejält. Har det inte gjort innan. Nåja, än lever jag... Tror jag... Kan ju inte ni veta när ni läser detta... Rent fysiskt så mår jag lite bättre i min ms, men tröttheten... Jag har fått ms-trötthet igen. Det är så jäk*a jobbigt! Det har ingen betydelse hur mycket jag vilar eller anstränger mig. Tröttheten är konstant - förlamande trötthet. Gnäll, gnäll, gnäll... ja, jag vet...

Vill så gärna ha katt. Har jag alltid villat. Vi hade katt när jag var liten och den katten avskydde mig. Dock har det inte hindrat mig från att älska katter. Undrar om det är något katter märker eftersom även skygga sådana spinnande går fram till mig. Många vill också sitta på min axel av någon anledning. Kommer ihåg för några år sedan då jag var hon min kusin med familj. De hade en gammal katt som inte gick nära människor. Jag satt vid middagsbordet, där var fullt med gäster. In genom dörren kommer katten, får syn på mig, börjar spinna och tar ett hopp upp på stolen där jag sitter och vidare upp på min axel. Sedan satt den där hela kvällen och spann och körde huvudet mot min hals. Lyfte man bort henne hoppade hon upp igen, så hon fick sitta kvar. Detta beteende var inte denna katten ensam om att ha. Jag har råkat ut för liknande andra gånger också.

Det var Magnus fel att jag började sakna katt så in i Rappland. Han har blivit boende med katter (och pv *ler*). Han har gjort en alldeles speciell djursida (zoo) med bilder av katterna som verkar vara helt underbara. Bli så avundsjuk... Nu väntar jag bara på bilder av den nya vovven som kommit hem till dem. Jag kan tänka mig hund också, även om jag nu är kattmänniska. Anledningen till att jag inte skaffat djur är för att jag tycker synd om dem om de skulle bo i min lilla två på femte våningen. Tycker att där måste åtminstone finnas en trädgård om man ska ha katt eller hund. Därför hoppas jag på den marklägenheten som jag aldrig får något erbjudande om. Sedan finns det ett annat problem också. När jag inte orkar eller klarar av att ta hand om ett djur, vem ställer då upp? Det finns så mycket osäkerhet om och hur jag har möjligheten att skaffa ett djur. Jag tror det hade varit bra för mig med ett djur som sällskap om jag nu är så mycket sjukskriven och går ensam hemma. Men, men... Jag har ju er, nätvännerna, annars att, nja, kanske inte gosa med, men busa med...

Ett bra och sant citat (om än inte upplyftande):

My definition of "Health" is: Merely the slowest possible rate at which one can die".

Jag skäms, men detta tycker jag är roligt. Shockwave krävs för att kunna se. Det är Teletubbies som blivit Telebubby. Lätt oanständigt och mycket sjukt. Stinky Winky är bäst... Han knarkar och förvandlas till mitt alter ego... 'Nuff said!

Oj. Nytt rekord i antalet besökande i går. Undrar om någon stor sajt länkat till mig eller vad detta beror på.

Jag ser nu att jag kanske borde ändra en sak jag skrev ovan. Är fortfarande i chock efter att ha läst Magnus dagbok för i dag. Trist...

Det är konstigt hur en dröm kan ställa till det. I natt drömde jag om att det var min första dag då jag skulle arbetspröva. När jag kom till jobbet hade man inte gjort några förberedelser alls med att skapa någon plats till mig. Jag var jättetrött och behövde sätta mig, men det var upptaget överallt. Jag blev förbannad, gick till bossen och hon blev irriterad då hon tyckte jag var gnällig. Hon rusar ut, tar en annan arbetskollegas arbetsuppgifter och kastar till mig. Jag tyckte detta var oförskämt eftersom det var ett arbete som innebar att jag skulle gå och stå, vilket jag inte klarar. Dessutom blev arbetskollegan jätteledsen och arg på mig som "stal" hennes jobb. Varför berättar jag detta? Jo, jag var nämligen på jobbet i dag. Det kändes inte bra eftersom jag hade drömkänslan kvar och var smått förbannad över vad som hänt i drömmen. Och än hade det inte direkt hänt något för att ta emot mig om knappt två veckor. Början till en sanndröm? Tror jag dock inte...

Har i dag åtminstone fått två goda nyheter.

- Jag fick anstånd med min högskoleplats till nästa höst.
- Jag fick beviljat flärdtjänst för ett helt år! Wow! Det är den längsta möjliga period man kan få beviljat! Det beror säkert på att läkaren i intyget skrev att mina besvär med benen var bestående. Det vet jag inte än om det är. Tryggt att åtminstone ha fått flärdtjänst. Nu väntar jag bara på själva flärdtjänstkortet så jag i praktiken kan ta mig ut. Dröjer nog ungefär en vecka till.

Om jag skulle dela med mig av ett recept på biffar... enkla, lätta och goda. Blanda någon sorts färs med gul lök, salt, svartpeppar och chilisås! Mer behöver jag inte förklara. Snabbt går det också. Biffarna blir smuliga men det har ingen betydelse. Gott! Ska gå nu och själv äta sådana.

Usch, vad jag känner mig deppig. Inte värt att skriva något mer om det skulle vara smittsamt. Är där inget bra på tv i kväll? Jo, det är ju Ally...

Höres i morgon!

 • [Ändra..](#)

1999-09-20

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Babilens

Usch, jag la mig sent i går. Eller var det tidigt i dag? När morgontidningen kom hade jag inte lagt mig. Den kom 04.18. Undrar när jag ska bli färdig till att vända tillbaks dygnet igen. Det trodde jag i och för sig att jag skulle göra när jag började ta mina sprutor. De ska tas på kvällen och sedan ska man sova när biverkningen kommer på natten. Det är bara det att jag nu slipper biverkningarna och därför stannar uppe. Kan inte bli alltför roligt när jag ska börja arbeta. Fast det är ju till en början med bara två timmar om dagen, så jag behöver inte dyka på upp jobbet förrän senast kl. 15.

I fredags tittade jag på en film på trean, nämligen Babe - den modiga lilla grisen, eller vad den nu hette. Den var så där löjligt gullig med dubbade röster till svenska. I går kväll tittade jag på Aliens - återkomsten. Snacka om kontrast! Tänk om de hade korsat dessa filmer till en. Babilens! Ripley är livrädd. I hennes bröstorg finns en pratande griskulting som vill spränga sig ur hennes inandöme. Eller nåt... Rymdskeppet är invaderat av babilens som springer i taket. Det enda sättet att bli av med är att grilla dem med eldkastarna. Det hela slutar lyckligt med att man äter grillad skinka. Fantasi...

Det blev en kortis i dag. Men var icke oroliga. Jag är åter i morgon!

 • [Ändra..](#)

1999-09-19

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Mer snusk

Jag förstår inte. De dör. Är det någon skillnad mellan USA och Sverige när det gäller ms? Där på andra sidan Atlanten verkar de vara mycket sjukare i sjukdomen. Jag har i över en vecka följt deras mailinglista och upptäckt att ms där är dödlig. Vad jag kan förstå så är det mycket ovanligt här i Sverige att dö i ms. Ofta är det en följdkomplikation till långvarigt sängliggande då de kan få lunginflammation. Är det skillnad i miljön? En förklaring skulle kunna vara att man i USA inte direkt har råd med behandlingar. Undrar hur det egentligen ligger till.

Hur man imponerar på en kvinna:

Uppskatta henne

Gosa med henne

Kyss henne

Smek henne

Älska henne

Uppskatta henne

Busa med henne

Trösta henne

Skydda henne

Krama henne

Håll i henne

Uppvakta henne

Köp presenter till henne

Lyssna på henne

Bry dig om henne

Stötta henne

Gå till världens ände för henne

Hur man imponerar på en man:

Visa dig naken

Hämta en öl till honom

En man försökte förklara för sin fru att kvinnor pratade mycket mer än män. För att bevisa sin ståndpunkt visade han henne en undersökning som gjorts där det framgick att män i allmänhet använde 1 500 ord varje dag, mot kvinnorna som använde minst 3 000 ord. Hans fru funderade på detta ett ögonblick och sa: "Kvinnor använder dubbelt så många ord som män därför att de måste upprepa allting de säger".
"Va?" sa mannen.

Män är träskallar - jag vet - jag är själv en sådan... 😊 Man alltså... För att visa på hur träskallig jag är så drar jag en fräckis också... *rodnar*

Britta och Sven hade gått i pension och bestämde sig för att skaffa en extrainkomst genom att hyra ut en rum i den stora villan. Efter några dagar dök en attraktiv ung kvinna upp och sökte om att få hyra rummet. Hon berättade att hon var modell och jobbade inne i staden, i en studio, i några veckor framåt. Hon ville också hyra rummet från måndagar till torsdagar, men var beredd att betala för hela veckor. Britta visade henne hela huset och de bestämde sig att göra slag i saken på en gång.

"Där är bara ett problem", sa modellen. "På grund av mitt jobb måste jag bada varje kväll, och jag uppmärksammade att ni inte har något badrum med badkar."

"Åh, men det är inget problem", svarade Britta. "Vi har ett kar utomhus som vi kan bära in i vardagsrummet framför den öppna spisen, och fylla karet med varmt vatten".

"Men din man, då?", undrade modellen.

"Äsch, han spelar bowling nästan alla kvällar, så han är inte hemma då" svarade Britta.

"Bra" sa modellen. "Nu när det är avklarat så ska jag iväg och jobba. Vi ses ikväll".

På kvällen gick Sven som vanligt till bowlinghallen medan Britta förberedde modellens bad. Efter att ha klätt av sig steg modellen ner i badet. Britta blev förvånad över att se att modellen inte hade något pubeshår där nere. Modellen såg hur Britta stirrade, och förklarade att det var nödvändigt att raka sig som modell när man visade upp sig i badkläder och underkläder. Senare när Sven kom hem berättade Britta om detta märkliga fenomen för honom utan att han trodde på henne. "Jo minsann, det är sant!" sa Britta. "Om du inte tror på mig, så ska jag i morgon kväll låta gardinerna vara lite på glänt så att du själv kan kika in och se efter."

Nästa kväll gick Sven hemifrån som vanligt och Britta förberedde inför modellens bad. När modellen stod naken vid karet, ställde sig Britta bakom henne. Britta tittade mot fönstret och pekade mot modellens bara underliv. Sedan lyfte hon upp sin kjol, där hon inte hade några trosor under, och pekade mot sin egen håriga buske. Senare kom Sven hem och de gick och lade sig.

"Nå, tror du på mig nu, då?" frågade hon Sven.

"Ja" svarade han. "Jag har då aldrig sett något liknande i hela mitt liv. Men varför blottade du själv genom att lyfta på kjolen?"

"Bara för att visa skillnaden" svarade Britta. "Men du har ju sett mig miljontals gånger."

"Ja" svarade Fred, "det har jag - men det har inte resten av bowlinglaget gjort."

Den senaste veckan har jag här delat med mig av historier som jag fått via mailinglistan för ms-sjuka i USA. Det är därför översättningarna är så taskiga. Undrar ni vem som har denna sjuka humor, precis som jag? Jo, det är Kim - en pensionerad yrkesmilitär med ms som är rullstolsbunden och (nästan) blind. Men inte hindrar det honom från att hålla humöret uppe hos oss andra med ms. Jag har frågat honom, och det var okej att jag snodde hans texter. Han i sin tur har fått alla historierna från andra.

Som jag sagt tidigare har jag inte mycket att säga här i dagboken just nu. All tid framför datorn går till att ändra hemsidan. Dessutom kan ni läsa min engelska dagbok också... Fast det tryter även där. Om inte annat så kan ni där läsa en historia på engelska.

Ha en skön söndag!

 • [Ändra..](#)

1999-09-18

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

80-talet

Jag vet inte om jag hinner tillbaks här mer i dag - möjligtvis en sen dagbok på lördagskvällen.

Innan jag fick ms var jag en hängiven blodgivare. Precis som de flesta andra på jobbet började jag lämna blod för några år sedan, då jag såg vilken nytta det gjorde. Inte blev det sämre av att jag är A- som är mellanvanlig/ovanlig. Eftersom jag redan fanns på sjukhuset så brukade man ringa akut efter mig. Jag till och med visste i förväg vilken patient det var som skulle ha mitt blod. Naturligtvis var det ingen som sa det p.g.a. sekretessen, men jag visste ändå då jag på jobbet har ganska stor överblick på patienterna. I och med att jag visste vem patienten var, så såg jag också hur viktigt det var.

Nu får jag tyvärr inte lämna blod. Dels för att jag har en sjukdom, men också för att jag medicinerar. För min del var det lite jobbigt att lämna blod - inte för att det gjorde ont, för det gör det inte - utan därför att jag blev svag av blodförlusten även om den i det stora var ringa. Jag svimmade aldrig, men det hade det varit värt. Så viktigt tyckte jag att det var att lämna blod! Därför vill jag uppmana alla som inte har medicinska hinder att ta kontakt med sin blodgivarcentral och bli blodgivare. Hoppas någon nappar på det som kanske har funderat på det och inte kommit till skott. Eller att man får sig en funderare och anmäler sig. Jag gjorde en skillnad när jag lämnade blod. Det kan du också göra!

I väntan på min återkomst kanske ni känner för att läsa lite "Filmklichéernas ABC"? Kul... och sant...

Ack, du ljuva 80-tal! Musiken, kläderna, frisyerna... *hänförd suck* Det var tider det! På den tiden var man antingen hårdrockare eller syntare. Det var ett långt årtionde, för jag hann med att vara båda delarna. Dock inledde jag min karriär i början av 80-talet som punkare. Jag har haft pudelfrisyr - långt permanentat hår, smal discoslips (chockrosa) och ljusgrå myggjagare! Jag var rena svärmorsdrömmen! Fast då var jag nog syntare. Som hårdrockare var det väl inte så tufft med jeansjacka och tryckta tröjor med hårdrocksmotiv. Jaja... *ler* Man drev ganska bra med hårdrockare och syntare på den tiden. De kallades för hårtorkare och syltare; hårdrockaren fönade ständigt sitt stora långa hår och syntaren hade alltid en burk med hårgelé att hålla över huvudet. Nu när man ser tillbaks på musiken, så var det ingen större skillnad mellan den. Varför skriver jag allt detta? Jo, nostalgi... 80-talsnostalgi ([yellowplanet](#)).

 • [Ändra..](#)

1999-09-17

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Snuskis

Ja, är jag eller är jag inte... Det är frågan. Om jag är pryd alltså. Ska jag våga dra en fräckis här? Äsch, jag blundar och chansar. Precis som när jag skulle köra upp för tio år sedan.

Johan gick till läkaren och sa: "Doktorn, jag har svårt att få erektion. Kan du hjälpa mig?"

Efter en fullständig undersökning sa doktorn till Johan: "Ditt problem är att muskeln runt penisroten är skadad. Det finns inget vi kan göra om du inte är villig att delta i ett behandlingsexperiment."

Sorgsen frågade Johan: "Vad går behandlingen ut på?"

"Jo" förklarade doktorn, "vi tar en muskel från en bebiselefants snabel och transplanterar den till din penis."

Tyst funderade Johan på detta och sa till slut: "Tanken på att aldrig mer få ha sex igen är mer än vad jag klarar av. Vi gör det."

Några veckor efter operationen fick Johan klartecken till att använda sin förbättrade utrustning. Han planerade en romantisk kväll tillsammans med flickvännen och tog med henne till stadens finaste restaurang.

Mitt i middagen kände han en rörelse mellan sina ben som till slut gick så långt att det blev obekvämt. För att lätta på det hela var han tvungen att dra ner gylfen. Omedelbart for hans penis upp ur byxorna och upp på bordet där den tog tag i en minibaguette och drog tillbaka ner i byxorna.

Till en början var Johans flickvän chockad men sa sedan med ett slugt leende: "Det var fantastiskt! Kan du göra om det?"

Johan svarade: "Jaa, jag tror det, men jag tror inte jag får plats med en fralla till i häcken."

Usch, jag har så mycket skit för mig! 😊 Får skylla på generna. Mina små päron är betydligt värre än mig när det gäller oanständigheter. Jag kommer att rodna djupt om jag möter någon som läste denna historia.

Åhå! Så Internetworld (nummer 7 - oktober) har haft den goda smaken att skriva om dagböcker på nätet. Ett väldigt bra reportage där två dagboksskribenter intervjuades. Två bekanta från min "favoriterna"-lista dessutom! Utomordentligt god smak av tidningen... 😊 Intervjuofferna var Bitte och Björn. Kul! Dessutom kom Annica med på ett hörn i egenskap av ägare av en stor dagbokssamling. Som sagt... kul!

För en del månader sedan skrev en veckotidning om fenomenet dagböcker på nätet, och det var urkasst beskrivet. Därför var det en positiv överraskning när det nu skrevs om ämnet igen i en tidning. Dessutom intervjuades helt klart rätt personer (fjäsk, fjäsk, fjäsk - vad får jag för det? *skrattar*). Men en sak förvånar mig lite... Varför har man inte kunnat läsa i deras dagböcker att de intervjuats?! Trodde det var sådana här stora saker man skrev om i sin dagbok... 😊

Tja, gårdagens största händelse var att jag tog en sprut igen. Det är väl lika intressant som att någon tar en Alvedon. Med andra ord händer det inte så mycket just nu. Tycker dock att jag börjar bli bättre för varje dag. Måtte det hålla i sig. Väntar fortfarande på det där färdtjänstkortet som aldrig vill komma. Får jag det inte i nästa vecka så skriker jag högt. I telefonen på den som är ansvarig för att jag ska få kortet. I och för sig har jag nu tre bra veckor då lilla mor kan ställa upp och köra. Men jag tycker jag är en belastning ändå och att om hon nu har semester, så ska hon slippa agera personlig assistent åt mig. Kunde det bli bara *lite* bättre i benen så skulle jag inte behöva färdtjänst, utan kanske, kanske klara av att ta bussen.

Ett jättegrattis till MariaV som fyller år idag! Hurra! *kastar konfetti*

Tyvärr strular BIP något så fruktansvärt så man inte kommer in på hennes hemsida... Jättetrist... Men lyckligtvis så har hon snart skaffat sig nytt hem på webben. Tänk vad två Alvedon hjälper mot de hemska biverkningar jag får av mina sprutor. Skönt att det hjälper...

Nä, har inget mer att säga i dag. Sliter hårt med min nya uppdaterade hemsida. Håll tummarna. Kanske den är klar någon gång i helgen, och då lägger jag ut den till allmänt beskådande. Ha det gott!

 • [Ändra..](#)

1999-09-16

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Vår tids motsägelse

Jag börjar med några historier som jag översatt. Ja, i dag igen! Tycker de är så "kuliga" så jag bara måste dela med mig. Precis som innan är det en ms-kompis i Amerika som delat med sig.

Två äldre damer var ute och körde en stor bil - det var knappt någon av dem kunde se över instrumentbrädan. Plötsligt kom de till en trafik Korsning när de var ute och turade. Trafikljuset visade rött men de bara körde på. Tanten i passagerarsätet tänkte för sig själv "Jag måste ha blivit vimsig; jag kan svära på att vi körde mot rött". Några minuter senare kom de till ytterligare en korsning där det var rött, och återigen körde de mot rödljuset. Nu var damen i passagerarsätet nästan helt säker på att det varit rött men oroade sig starkt för att hon verkligen höll på att bli senil. Hon började bli nervös och bestämde sig för att mer noggrant titta på vägen och se efter vad som skulle hända i nästa korsning.

Vid nästa trafik Korsning var det helt klart så att det var rött och de körde på utan att stanna. Hon vände sig till den andra kvinnan och sa: "Ragnhild! Vet du om att du precis kört mot rött i tre korsningar! Du kunde ha tagit livet av oss!".

Ragnhild vände sig mot henne och sa: "Åh, är det jag som kör?".

En klassiker...

Ett gift par kom överens om att den som dog först skulle komma tillbaks och berätta för den andre om livet efter döden. Kvinnans största skräck var att det inte skulle finnas något himmelrike. Efter ett långt liv så var det mannen som först dog och som utlovat hörde han av sig.

"Greta... Greta..."

"Är det du Hilding?"

"Ja, jag har kommit tillbaks som vi bestämde."

"Hur är det?"

"Tja, jag stiger upp på morgonen, har sex, äter frukost, har sex, badar i solen, har sedan sex två gånger, äter lunch, har sex nästan hela eftermiddagen, äter middag, har sedan sex till sent på kvällen, sover och börjar sedan om från början igen."

"Åh, Hilding. Du har då verkligen kommit till himmelriket".

"Nej för helsike. Jag är kanin på Gotland."

En dag satt en man och tittade ut genom köksfönstret samtidigt som han drack sitt kaffe och försökte lära papegojan att prata. Precis då såg han ett gäng småungar som försökte hoppa över hans staket. Han skrek till dem: "Sticker ni inte så ringer jag polisen!". Ungarna skrek tillbaks: "Skitsnack! Skitsnack! Skitsnack!". Och papegojan upprepade dem: "Skitsnack! Skitsnack! Skitsnack!".

Nästa dag bergsklättrade mannen med sina två bröder, och av någon dum anledning hade han tagit med sig papegojan. En av bröderna föll ner i ett hål. Den andre brodern skrek: "Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom." Och papegojan upprepade det.

Två veckor senare gick mannen till ett tivoli och han tog papegojan med sig. På håll hörde papegojan "Slå till dockan, vinn ett pris!". Och så upprepade papegojan det.

På söndagen gick mannen med sin papegoja till kyrkan där prästen började sin predikan med "Gud bor där uppe" och pekade mot taket. Då sa papegojan: "Skitsnack! Skitsnack! Skitsnack!" Prästen brydde sig inte om honom. Istället sa prästen: "Djävulen bor där under" och pekade mot golvet. Papegojan sa: "Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom." Nu blev prästen arg och i ren desperation kastade han bibeln och råkade träffa en nunna. Precis då sa papegojan: "Slå till dockan, vinn ett pris!"

Tja, inte ens jag tyckte att denna var så rolig på slutet. Fattade nog inte riktigt.

Vår tids motsägelse är att vi har större byggnader, men kortare stubin; bredare motorvägar, men mindre synpunkter.

Vi spenderar mer, men har mindre; vi köper mer, men uppskattar det mindre.

Vi har större hus och mindre familjer; fler möjligheter, men mindre tid; vi har olika grader, men mindre känsla; mer kunskap, men mindre omdöme; fler experter, men fler problem; mer medicin, men sämre hälsa.

Vi dricker för mycket, röker för mycket, spenderar slösaktigt, skrattar för lite, går upp uttröttad, läser för sällan, tittar på teve för mycket, och ber för sällan.

Vi har mångfaldigat våra ägodelar, men har reducerat det som är värdefullt.

Vi pratar för mycket, älskar för sällan, och hatar för ofta.

Vi har lärt oss att kämpa för brödfödan, men inte för ett liv; vi har lagt år till våra liv, inte liv till åren.

Vi har varit till månen och tillbaks, men har svårt att gå över gatan och hälsa på den nya grannen.

Vi har tagit kontrollen av den yttre rymden, men inte den inre sfären.

Vi har gjort större saker, men inte bättre saker.

Vi har renat luften, men förorenat vår själ.

Vi har brutit ner atomer, men inte våra fördomar.

Vi skriver mer, men lär oss mindre.

Vi planerar mer, men åstadkommer mindre.

Vi har lärt oss att skynda, men inte att vänta.

Vi bygger fler datorer för att kunna spara mer information för att kunna göra fler kopior än någonsin förr, men har mindre kommunikation.

Detta är en tid av snabbmat och sakta smälta maten; stora män, och små personligheter; orimliga förtjänster, och tomma relationer.

Detta är en tid av världsfred, men inrikes krigsföring; mer fritid, men mindre glädje; fler sorters mat, men mindre näring.

Detta är en tid av två inkomster, men fler skilsmässor; häftigare hus, men splittrade hushåll.

Detta är en tid av snabbsemester, engångsblöjor, engångsmoral, engångsligg, övervikt, och tabletter som gör allt från att pigga upp till att dämpa, till att döda.

Detta är en tid då det finns mycket i skyltfönstret och inget på lagret; en tid då teknologin kan få dig att läsa detta, och en tid då du kan välja mellan att dela med dig av denna insikten, eller bara stänga av.

Följ Dina Drömmar....

Lev Och Låt Leva....

Låt Andra Så Göra....

~~~~Vår tids motsägelse - George Carlin~~~~

Inte den bästa översättning jag sett precis, men så är det ju också jag som gjort den i all hast. Vill någon se originaltexten på engelska så mejlar jag den gärna.

Jag nämnde det aldrig, men sprutan jag tog härom dagen funkade rätt så bra. Fick inga biverkningar på natten. Min sköterska ringde nämligen på dagen och tyckte att jag borde ta två Alvedon innan jag hann få biverkningen. Så det gjorde jag. Och det fungerade bra. Sov utan problem hela natten och kände mig pigg och utvilad dagen efter. Så pass bra så att jag kunde gå normalt utan krycka under dagen. Känns lite som om mitt nuvarande skov är på tillbaka gång. Hoppas nu mina injektioner hålla skoven stängd lite, eller åtminstone lindrar det något. Skoven har härjat rejält med mig senaste månaderna. Är lite rädd att skoven går över till att bli elakartad. Då kan man inte längre kalla det för skov. Då får det heta sekundär progressiv ms - den formen av ms där man bara blir sämre och sämre utan några återhämningsperioder. Jag har aldrig hört att någon under trettio fått den svåra formen av ms - och jag hoppas ingen upplyser mig om att det kan förekomma. Någon form av illusion vill jag hänga kvar vid. Jag tar så lätt vid mig. Som detta att alla (huvuddelen) de med-ms:are jag lärt känna har den allvarliga formen av ms. Skrämmar mig lite. Vet inte riktigt varför. Personerna skrämmar mig naturligtvis inte, det är deras form av ms som gör det. Min teori är att det via datorn är ovanligt med ms:are som har det skovvis. Många förnekar nog sjukdomen eftersom den inte alltid ställer till så mycket besvär. Själv känner jag det som ett stöd att höra av andra med ms - oavsett vilken form av MS de har. Jag kan inte heller blunda för risken att jag någon gång i mitt liv kommer att bli svårt handikappad av ms. Eller inte alls. Som sagt; det är djävulens lotteri, som Hoffsten sa. Men vet aldrig, kan aldrig ta ut något i förskott, utan man får glädjas åt nuet, oavsett vad man drabbas av. Hoppas jag behåller den inställningen.

Vad händer om jag släpper kryckorna och går? Jo, jag går någorlunda normalt, förutom att jag slänger lite med benen. Ser ut som om jag druckit starka drycker. Därför har jag minst en krycka så folk förstår bättre. Cirka hundra meter kan jag gå utan kryckor utan att tappa balansen. Sedan kan jag inte ta ett steg till. Tvärstopp. Har förstått att många går utan hjälpmedel hemma, men har rullstol utomhus.

Ack ja! Dags för ny spruta i kväll. Det känns inte så jobbigt, men jag undrar varje dag om det var i dag eller i morgon det var dags för nästa spruta. Hade det varit varje dag så hade det varit lättare att komma ihåg. Men, men...

Jag tror inte jag har mer att skriva i dag. Men här är text så det räcker och blir över. Hoppas ni haft någon glädje av det jag översatt från engelskan. Kanske jag borde skriva och tacka min kompis som jag ständigt snor texter från... Jag kanske ska passa mig, då han är gammal pensionerad yrkesmilitär... 😊
Synes!

 • [Ändra..](#)

1999-09-15

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Vissa lärare...

Jag firar dagboksanteckning nummer 200 i dag, om ni inte redan märkt det. 😊 Hur har ni stått ut?! Hur många gånger har jag inte tänkt lägga av? Och ändå fortsatt... Undrar hur många anteckningar jag gjort om man räknar in ms-dagboken och den engelska dagboken. Men kul har jag. Får ju så många kommentarer. Undrar om någon stackare plågat sig själv med att läsa alla anteckningarna. Eventuella hjärnskador p.g.a. att ha läst min dagbok kan jag bara beklaga. Bwhahaha *demoniskt skratt* (Aj, hornen skaver i pannan) .

Bön om stillhet

Giv mig frid genom att låta mig acceptera saker som jag inte kan ändra,
 Modet att ändra saker som jag inte kan acceptera,
 Och visdom att gömma kropparna på de människor,
 Som jag var tvungen att döda i dag då de gjort mig förbannad.
 Hjälp mig dessutom att vara försiktig med de tår jag trampar på i dag,
 Då de kan hänga samman med det arsele som jag kanske måste kyssa i morgon.
 Hjälp mig att ge mitt arbete 100 %... 12 % på måndag, 23 % på tisdag, 40 % på onsdag, 20 % på torsdag, och 5 % på fredag.
 Och hjälp mig att komma ihåg att, då jag har en urusel dag,
 Och det verkar som om alla försöker göra mig förbannad,
 Att det behövs 42 muskler till att rynka pannan,
 Och bara 4 att räta mitt långfinger och säga till dem att dra åt helv*...

Ovanstående bön är en fri översättning som jag gjort på en text jag "lånade" av en kompis på den amerikanska ms-mailinglistan.

"... men du ser ju pigg ut..." får man ibland höra från någon när jag berättat att jag har ms. Visst, jag blir jätteglad när någon säger så som känner mig. För de har åtminstone något att jämföra med, hur jag varit innan sjukdomen. Värre är det när någon okänd person säger så till mig och "ifrågasätter" min sjukdom när jag berättat att jag inte klarar av *något* p.g.a. ms. Då blir jag sur och upprörd. Kan man inte vara sjuk om man ser frisk och glad ut? Måste man se märkt ut och vara totaldeppad? Okända människor låter så tvivlande när de säger det där om att se pigg ut. Vänner som säger det är mer glatt överraskade när de säger det. Hur illa det känns när någon tvivlar på en beskrev en kvinna från ovan nämnda ms-lista. Jag citerar:
 "Jag misshandlades svårt i fyra år av min man. Han slog mig aldrig i ansiktet, så ingen märkte något. När jag sedan flydde undrade alla om det verkligen var så allvarligt eftersom ingenting märkts."
 Förstår ni skillnaden och jämförelsen? *suck*

I går kväll var jag på restaurang med arbetskamraterna och tackade av en kamrat som slutar och dessutom flyttar. Hur var det? Tja... *tveksam* öh, jo det var kul att träffa kamraterna. I övrigt blev vi utskälda och avsnästa av restaurangpersonalen. Fick vänta en timme på maten. Som jag aldrig tyckt varit god på just denna restaurang. Jag bojkottar stället, men fick ge vika nu när vi var ett större sällskap (25 personer). Bara kvinnor! 😊 Nästan... Jag var ju där, och doktorn som heter det samma som mig. Inte bra på jobbet. När någon skriker Jonas så svarar vi båda unisont "ja?" 😊 Liiite tröttsamt... Mer om restaurangbesöket har jag inte att säga. Sorgligt med avtackning men roligt få träffa kamraterna. Men jag kunde ingenting höra. Hör så dåligt när det är mycket sorl i lokalen. Oj, jag kom precis på en sak. Jag "råkade" ju slå till servitrisen två gånger med kryckan. 😊 Det var inte meningen, men det gjorde nog inget. Jag hade gärna gått bärsärkagång på det stället med min krycka... *elak* Som jag sagt tidigare: jag har en krycka - och jag vet att använda den! Bwhahahaha!

Tobbe skrev i sin dagbok lite kryptiskt om lärare. Jag kan svära på att några av dem jag haft varit besatta av något som jag inte ens vågar tänka på. De värsta lärarna jag haft måste ha varit de på högstadiet för femton år sedan.

- Matteläraren - Älskade att stryka underlivet mot tjejernas ryggar när han gick bakom dem i bänkraderna. Protesterade de fick de "kvarsittning" (alla tjejerna) där han fortsatte med sin "hobby".
- Musikläraren - Blev med tiden polisanmäld och sparkad. Misshandlade eleverna under lektionstid genom att slå dem - på riktigt med knytnäveslag.
- Teckningsläraren - Sparkade sina elever allt vad han kunde på benen och ryggen.
- Geografiläraren - Svarade man fel på en fråga, tog han fram sin nyckelknippa och dängde den allt vad han kunde på elevens knogar.

De mer normala lärarna fanns också. Och de som avgudades. Tur att åtminstone de gjorde skoltiden uthärdlig. Hade jag för tio år sedan kommit in på det jag ville på universitetet, så hade jag varit gymnasielärare nu i svenska. Det skulle jag inte känna för i dag.

Blir det tjtatigt om jag varannan dag berättar om mina små rara sprutor jag tar? I går fick lilla mor vara med och se på för första gången. Med tiden är det bra om hon kan blanda sprutorna och ge mig injektionerna, för kanske jag plötsligt blir sämre i händerna och inte kan ge mig själv sprutan. Hon var tvungen att sitta när jag satte nålen i magen (på mig själv - såklart!) för att inte svimma. Men det gjorde hon inte. Jag tror hon är stolt att över att inte ha dånat. När hon sedan berättade för sambon om vad jag gjort, sa han "men det där kan jag också". Kanske inte så konstigt. Han är lantbrukare och har djur som ibland får behandlas med sprutor. Men

aldrig i livet han får gå nära mig med en spruta. Jag vet inte om han inser skillnaden mellan mig och en hingst. I och för sig ingen större skillnad... men ändå... 😊

Min ms-kompis har gjort det igen... Här kommer en text jag översatt...

Det hela utspelade sig i en liten bergsby i West Virginia. En gammal bergsbo och hans unga fru skulle skilja sig vid den lokala domstolen. Men vem som skulle ta hand om barnen ställde till problem. Mamman hoppade upp och protesterade mot domaren eftersom hon fött barnen till denna värld och då skulle hon få vårdnaden av dem. Den gamle bergsbon ville också ha vårdnaden av barnen. Domaren frågade efter hans sida av historien, och efter en lång stunds tystnad, reste sig den gamle bergsbon sig sakta ur stolen och sa, "Herr domare, när jag lägger en femkrona i en godismaskin och en chokladkaka kommer ut, tillhör den mig eller godismaskinen"?

I'll be back tomorrow!

 • [Ändra..](#)

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Tjejer vs. killar

En liten lögn
Faller som en sjunkbomb
Ner
Lögner sprids
Snart faller ännu fler
Vi kryssar fram
Genom minfält av otrohet
Förr eller senare
Briserar varje liten hemlighet

- Peter LeMarc –
”Säg som det är”

Jag vill inte förklara ovanstående text. Men det är huvudet på spiken... Och det finns en anledning till att jag lagt ut den här...

Det finns så mycket bra hemsidor som riktar sig mot kvinnor. Tjejringen.com är ett sådant ställe som dessutom är en bra WebRing. Jag skulle gärna se en motsvarande "killring" som innehåller mäns hemsidor. Och utan porr, vulgaritet, nedsättande. Bara vanliga hederliga killar (vuxna män) med fasta åsikter där de berättar om sig själva och sina liv.

Jag råkade snubbla över en tjejsida, kvinnor.net. Där var det mycket "flärd". Så jag började fundera. Om det finns ett kvinnor.net så borde det finnas en URL motsvarande typ män.net. Och, jo då... Det fanns men.com som jag inte tänker länka till här. För naturligtvis så var det en porrsajt. Så fort jag kom in på den sidan fick jag en reklambanner om att ha sex med mormor... Med bild och allt...

Varför är det så? Det är precis det samma på Internet som i tidningskiosken. Kvinnotidningar handlar om flärd, mode, matrecept o.s.v... Killarnas alternativ är porrtidningar om de nu inte vill läsa veckotidningar för hela familjen. Inte konstigt att jag fortfarande läser serietidningar... Finns säkert lika många män som ogillar porrtidningar som tjejer som ogillar sladderbladskor.

Jag har fått vatten på kvarn... Millennium 321 har en omröstning om när millenniet egentligen börjar. I skrivande stund ansåg 14 % att det nya årtusendet börjar den 1/1 2000. 83 % att det börjar 1/1 2001. Jag röstade inte på nåt av det. Men går ni till sidan så kan ni läsa vad jag röstade och hur jag motiverade det. Tyvärr kunde jag inte hitta något om att det faktiskt heter år tjugohundra och inte tvåtusen. Men att jag har rätt är ju en självklarhet... Ingen som kan ifrågasätta det... Det är Svenska Språknämnden som för drygt tio år sedan slog fast att det heter tjugohundra när det gäller årtal. Inte mitt påhitt.

Jaa... hur mår jag egentligen? Många som frågar. Jag blir glad då jag hör av kamrater. Sådant piggar alltid upp. Det är jättejobbigt med benen. Särskilt vänster knä som viker sig då jag går. Har ingen styrka. Det innebär att jag ständigt inne faller och slår mig. Utomhus går jag med två kryckor, men det är ack så svårt. Jag har avböjt ledsagare. Det är ett svårt beslut att låta någon annan komma en nära på det sättet. Vill aldrig vara till besvär hur jobbigt jag än har det. Jag ställer nu mitt hopp till injektionerna jag ska ta. Fast några illusioner har jag inte i nuläget. Hoppas kan jag, men inte tro... vågar inte... Är realist.

Varför är bönen så viktig när man blir sjuk? Vet inte om det har med religion eller trosuppfattning att göra. Jag anser att det är två skilda ting.

Eva-Lena har en intressant Rulle och undersökning gällande övernaturligt. Med risk för att verka konstigare än vanligt (men så är jag en kuf) så måste jag få säga att jag tror på följeslagare. Har aldrig sett, men uppfattar ändå något. Utan att fundera närmare på det så brukar jag föra diskussioner med dem högt. Sant eller inte? Det kallas trygghet...

Väldigt vad jag flummar ut i olika ämnen. Härom dagen var det om sex. Får skylla på den sena timmen (01.27).

Vi höres alla kamrater!

 • [Ändra..](#)

1999-09-14

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Gatuproblem i Kristianstad

Än har jag inget att säga, utan jag återkommer under dagen. Jag är väldigt nyfiken på vem som blir besökare nummer 10 000 här i dagboken. Om det är någon jag känner, någon helt okänd eller om det blir jag själv. Hoppas vederbörande skriver en rad i gästboken.

Jag har gjort om min engelska förstasida. Funderar på att göra om den svenska också i samma utförande. Okej eller stormvarning? Jontas engelska förstasida... Och glöm Netscape - för det har jag.

Två kom visst på besök som nr 10 000 här.

Mina sidräknare har betett sig konstigt hela tiden. De räknar olika. "Ett exempel, Helge": Den 5 september hade jag 118 besök enligt en av räknarna. Den andra visade 81 besök. Lite skillnad, va? Egentligen har det ingen betydelse om man har räknare, då det egentligen inte gör någon skillnad hur många som besöker mig här. Det primära för mig är att få skriva av mig, inte att ha så stor läskrets som möjligt. Läser en person det jag skriver, så blir jag glad. Om jag sedan får lite respons ibland, så gör inte det heller något. Men det finns så mycket roligt att utläsa ur räknaren. Som detta att jag på helgen halverar läskretsen. Det tolkar jag helt som att ni sitter och läser min dagbok på arbetstid. För inte hade ni struntat i att läsa på helgen om ni haft tillgång till Internet?

Fick ett märkligt kuvert med posten i dag. Jag fick en musmatta. Igen. *suck* Jag har börjat dela ut alla musmattor jag får. Denna gång var det som ett premie för att jag prenumererat på en tidning.

På tal om tidningar... Jag förvånas varje vecka över min lokala morgontidning. De har nämligen varje vecka ett reportage om "Veckans traktor". Bor jag på landet, eller bor jag på landet? Man till och med kostar på sig en färgbild på "Veckans traktor". Hm... Annars brukar de bara kosta på sig färgfoton då de har bilder av nyfödda. Jag vill inte göra några jämförelser, men tanken är fri... *ler*

Just nu skriver min lokala morgontidning bara om en sak. Inte en dag utan att där dessutom är upprörda insändarbrev. Vet knappt om jag vågar skriva om vad saken gäller... Det är nästan upprorsstämning i staden... Vår stad har boulevarder – d.v.s. gator som är långa och spikraka. För snart tjugo år sedan ändrade man inne i stadskärnan om gatorna till att bli gågator där trafik är förbjuden. Helt okej. Men nu var det så att Domus ligger på andra sidan om en trafikerad boulevard. Och eftersom folk springer i affärerna där det finns gågator,

så förmodar jag att Domus kände sig lite utanför och lite avskurna. Men det har nu fixats. Ett par hundra meter av gatan utanför Domus har gjorts om till ett torg. Och det är detta torg som gör folk urförbannade. Det har i folkmun döpts om till Maffiatorget. Varför? Jo, man har gjort markbeläggningen randig med växelvis kullersten och växelvis nedsänkta släta stenblock. Men där är höjdskillnad. Kullerstenen ligger några centimeter ovanför stenblocken. Detta innebär att de med funktionshinder inte kan gå över torget. Har du rollator, kryckor, käppar eller rullstol så går det inte att korsa torget. Antingen snubblar du, fastnar med käppen eller orkar inte föra rullstolen. DHR (de handikappades riksförbund) och pensionärerna är urförbannade. Med rätta. Dock ursäktas det hela med att kullerstenen har sjunkit ner till stenblockens höjdnivå om två år. Så om två år tror jag att jag kan bege mig till Domus utan missöden.

Som om inte detta var nog så får bilar fortfarande köra över torget som enkelriktats. Och vill du komma åt Minuten som finns vid torget, måste du parkera bilen typ en kilometer bort. Vilket ingen gör, utan man kör fram till Minuten och stannar på cykelvägen. Cykelvägen som har kullersten. Hur kul är det att cykla på den?

Och ännu hemskare... Går man runt hörnan på Domus, så kommer man till Resecentrum där alla bussar finns. Det har tidigare sluttat när man gått runt hörnan. Det ändrade man och gjorde om till en trappa. Vilket gjort att minst fem personer störtat utför trappan och fått föras med ambulans till sjukhuset efter diverse benbrott. För tro inte att man märkt ut det hela med att där nu finns en trappa. Räckten finns inte heller. Nu har man fått stänga av trappan för åtgärder.

Kristianstad i ett nötskal... *suck* Egentligen ganska komiskt, men då får man allt bortse från alla benbrott, pensionärer och handikappade. Men, men... Om två år ska ju allt återgå till det normala... kanske...

Mindre och mindre tid till att skriva dagboken. Kämpar hårt med min nya version av hemsida. Dock är det inte så jobbigt att skriva dagbok på engelska, eftersom jag skriver den samtidigt med denna. Inget merjobb alls. Den engelska dagboken har jag lagt på Open Diary. För de som inte har hemsidor är det ett bra sätt att ändå skriva en dagbok. Det går bra att skriva på vilket språk man vill där. Enda förbehållet man har, är att man måste vara anonym. Att länka dit är inte fel, men att i dagboken skriva vem man är, är förbjudet.

Trött, trött, trött... Jag överansträngde mig i går. Genom att tvätta och handla. Låter inte klokt. Till och med pensionärer är piggare. Men så har de inte ms heller... Nu är det så att jag inte bryr mig om hur trött jag är. För i kväll ska jag ut med jobbkompisarna på restaurang. Vi ska tacka av en som nu flyttar till annan ort och fått jobb på det stora sjukhuset i söder. Så kan det gå när man hittar Mannen på Aftonbladets chat...
Our loss... Sorgligt... Tur mejl finns!
Ha en skön höstdag! Höres!

 • [Ändra..](#)

1999-09-13

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Telefontips

Hur orkar jag? Nu har jag börjat skriva en dagbok på engelska också. Tre dagböcker på nätet... Snacka om att vara självcentrerad. Vill ni ha länken till den utländska dagboken? Tji, fick ni... Jag tänker inte berätta var den är förrän jag skrivit i några dagar och vet att den "funkar"... Kanske jag ger upp redan i dag med att försöka mig på engelskan?

Vänta nu lite. Är det verkligen 1999? Jo, tydligen. Blev ett tag lite rädd att jag sovit i några år. Hade nämligen spindelväv i håret när jag vaknade i dag. Jag - en nutida Törnrosa?

Efter att ha tagit bort spindelväven i morse var jag tvungen att som vanligt starta datorn. Nästa chock - 139 mail sedan jag lade mig i går. Ack, ja. Det är från den där amerikanska mailinglistan om ms. Kul, men ack så jobbigt att behöva gå igenom.

Detta var för några år sedan på mitt jobb. Jag satt vid mitt skrivbord när jag kom på att jag skulle ringa ett

samtal. Jag letade fram telefonnumret och slog det. En man svarade i andra änden med ett "Ja, hallå?" Han lät ganska trevlig.

Jag presenterade mig vänligt med "Hej, jag heter Jonas Nilsson och söker Maria Mattsson". Då bara slängde han luren i örat på mig! Det var det otrevligaste jag varit med om.

Jag letade reda på Marias riktiga nummer. Hon hade råkat vända på de två sista siffrorna.

Efter att ha pratat klart med Maria, såg jag lappen med det felaktiga numret. Jag bestämde mig för att ringa igen. När den där gubben svarade igen så skrek jag "din jävla idiot" och slängde på luren. På lappen med det felaktiga numret skrev jag "idioten".

Några gånger i månaden, när jag skulle betala räkningarna eller kände mig allmänt nere, ringde jag upp gubben. Han svarade och jag skrek "din jävla idiot" och jag blev på bättre humör.

Senare under året kom nummerpresentatören "Telia Anita". Snacka om att jag blev besviken. Nu var jag ju tvungen att sluta ringa idioten. Fast en dag fick jag en idé. Jag slog hans nummer och när jag hörde hans röst och "ja, hallå?", hittade jag på ett namn. "Hej. Jag heter Bengt och ringer från Telia. Jag ringer för att höra om du känner till nummerpresentation?"

Han sa "Nej!" och slängde på luren. Snabbt som ögat ringde jag upp honom igen och skrek "Det är för att du är en jävla idiot!"

Anledningen till att jag berättar det här, är för att visa på hur man kan göra något åt sådant som irriterar dig. Bara slå numret 0450-90510.

När jag tänker efter så var det bara ljug det jag skrev ovan. Jag snodde texten från en mailinglista. En annan sak som en kvinna från Florida berättade i listan. Florida är känt för att vara pensionärsparadis. Det hade hon inget emot. Fast hon blev inte särskilt glad när hon var i affären. Vid kassan brukade pensionärerna komma på att de glömt något, men orkade inte gå tillbaks för att hämta varan. Då tog de den från någon annans kundvagn. Hm... *jontas fick idéer*

Tog ny spruta i går kväll. Det går riktigt bra, tycker jag. Förutom att jag som vanligt vaknade i natt och mådde skit.

Jag läser mer och mer om hur ms-sjuka glömmer namn och platser. Nu börjar jag bli orolig... Jag var nämligen med i ms-mailinglistan i maj, och har absolut inget minne av det. Men som bevis har jag mailen kvar i datorn... Jaja... Livet är som en skidbacke - framåt och utför...

Nix, måste gå och göra något vettigt. Som att lägga ut denna dagboken...

 • [Ändra..](#)

1999-09-12

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Enders spel

Jag satt nästan hela dagen i går och skrev på engelska till den där amerikanska ms-listan jag gått med i. Riktigt roligt... Fast inte särskilt lätt att skriva på engelska när det gäller sjukdomar och dess termer. Man har ju liksom ingen riktig hjälp av ordboken. Dock lugnade de mig med att min engelska är bättre än deras... Jaså? Ja, då har de inte sett mina urusla betyg i engelska... 😊 Det jag imponerats mest av i denna mailinglista är att trots det ska handla om ms, så handlar det också mycket om familj, vänner, intressen, dikter och roliga historier. Känns lite som en enda stor familj och väldigt avslappnat samtidigt som vi stöttar varandra i sjukdomen.

Nu börjar det hända saker med min nygamla design av hemsidan. Det lär dröja lite till innan den kommer ut

på nätet. Jag har börjat med den engelska varianten som sedan ska "översättas" till den svenska. Känner mig nöjd, men som vanligt ser den bättre ut på en 17-tums bildskärm. Än är det väl ganska ovanligt?

Det börjar bli jobbigt med sprutorna (säger jag efter bara två stycken). Jag ska ta dem varannan dag vilket innebär att jag den ena dagen går och oroar mig och funderar på var jag ska sätta sprutan och om jag kommer att göra det rätt. Den andra dagen går åt till att må illa och oro över om jag gjort rätt. Så kan jag inte ha det. Får sluta bry mig eller att tänka för mycket. Men det blir väl rutin i detta också med sprutorna. Det är nog nu i början man funderar mer än nödvändigt.

Jag vill tipsa om en science fiction-bok som jag läste för några år sedan. Tyvärr kommer jag inte ihåg namnet på författaren (Orson Scott Card/2004-07-10), men boken hette Enders spel (Ender's game). Vad jag vet så ska den finnas i flera delar, men att bara del ett översatts till svenska. Boken har rejält många år på nacken (70-talet?) men beskrivningen om framtiden är kuslig, för den beskriver hur vi faktiskt har det just nu. Det beskrivs ganska utförligt om ett fenomen som vi nu lärt oss kalla Internet och diskussionsgrupper. Genom dessa diskussioner genom det elektroniska nätverket är man anonym, ingen vet om man är ung, gammal, man eller kvinna. Det handlar väldigt mycket om hur samhället utnyttjar barn till krig mot utomjordingar. Ender är bara ett barn, ett väldigt smart sådant med ständigt dåligt samvete. Han har en syster som försöker rädda världen genom "diskussionsgrupperna", och han har en bror som är fruktansvärt elak som försöker ta makten över världen. Alla är de barn. Föräldrarna är sekundära och nästan en förbrukningsvara. Åtminstone är det så här jag kommer ihåg boken. Var ett tag sedan jag läste den.

Gillar man fantasy och science fiction, så vill jag tipsa om [SF-bokhandeln](#) i Stockholm/Göteborg som har postorder. De är billigare än andra nätbokhandlare, även om utbudet är smalt. Jag har bara positiva erfarenheter från SF-bok.

Jag kommer tebox i morgon alla vänner!

 • [Ändra..](#)

1999-09-11

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Förfalska läkarintyg

Whoops! Jag gjorde nog en tabbe när jag i går kväll tog min spruta. Eller rättare sagt, jag vet att jag gjorde en liten blunder. Råkade sticka mig två gånger med nålen istället för en. Inte bra. Borde ha bytt nål direkt, men jag märkte inte förrän efteråt att jag hade två blodfläckar på benet. (kul läsning, va?) Eftersom jag inte känner nålen så visste jag inte att jag redan kört in den en gång. Dessutom tror jag det fanns en luftbubbla i sprutan, för det värker i hela benet. Jaja, det är ju inget farligt... hoppas jag...

På det glada 70-talet läste jag Stålmannen. Där fanns så mycket framtidshopp i de tidningarna. Jag hade inte fyllt 10 och trodde på det som speglade sig i serietidningen - nämligen att FN hade någon sorts övergripande kontroll över hela världen och att alla lyssnade till dem. Men ack, barnsliga dumheter. FN är fattigt och kan inte sätta emot USA eller Nato. I Stålmannentidningarna på 70-talet illustrerades nämligen FN som den stora goda makten. Varför blev det inte så i verkligheten? Den goda makten är det väl, men i övrigt? Verkar ganska maktlöst, som ett gammalt tandlöst lejon. Förr i litteraturen: FN som jag precis beskrev det, som en övergripande god makt. Motsatsen, det onda, stod Sovjetstaterna för med sina KGB-agenter. Hur verkligheten ser ut: Tandlöst FN, USA den självutnämnda världspoliserna, Nato dess genomförande organ. Fienden i dag är småstaterna som terroriserar sina egna medborgare. *suck* Och utvecklingen går framåt?

Hur kom jag in på detta med FN? Jo, jag tittade på CNN i går när sändningen avbröts då Kofi Annan skulle göra ett uttalande om Östtimor. Det världsomspännande nyhetsprogrammet ansåg detta som viktigt? Bra! Det är så det ska gå till. Det stärker FN:s roll tror jag, att det inte bara är Clinton som får prata "live" i teve alltid.

Sladder är populärt. Särskilt om det inkluderar döda kändisar. Hur många gånger har jag inte skrivet om det? Prins Harry i Storbritanien har fått en "ny" pappa. Lady Di:s fd älskare uppger nu att han är fadern och inte

prins Charles! *suck* Hur orkar de? Förmodligen p.g.a. alla miljoner som älskaren (en major) får för den avslöjande boken, där ett brev som Diana lär ha skrivit, berättar om att Harry är så lik sin far majoren. När tar skiten slut?

I förrgår höll jag på att störta utför en trappa. Lyckades gripa tag i räcket. Jag bara måste flytta snart. Tyvärr är sjukdom inte en anledning till att få bostad. Förmodligen får jag själv skylla mig som sju år innan jag fick ms flyttade till ett sådant dumt ställe där det inte är anpassat för mig. Känner mig straffad. 😞 Tror dock att jag får färdtjänstkortet i veckan som kommer. Åtminstone en glad nyhet. 😊 Ska också i veckan ut med arbetskamraterna och äta. Än är jag inte glömd. Kanske för att jag är på jobbet varje vecka och dessutom mejlar till kamraterna? Synd att vi ska gå till den absolut sämsta kinarestaurangen i stan. Och ändå har vi cirka fem olika att välja på. Hm...

Oj, min scanner kan ju ta kopior! Wow! Kanske man en dag skulle läsa manualen (efter ett halvår). Tog en kopia av ett läkarintyg. Hm, det skulle jag kunna förfalska... Fast det skulle jag inte få för mig att göra. Jag kan skriva ett eget och signera det med en läkares namnteckning. Men inte heller det skulle jag göra... Jag håller mina läkare i ett kort koppel och de lyder min minsta vink! *fniss* Visst är jag inbilsk?

Jag brukar aldrig protestera som mot utvisningar, plågsamma djurförsök, miljöbrott eller annat som jag känner är fel. Men jag skrev och klagade hos TV4! Gillade inte hur deltagarna behandlades i går kväll i Sikta mot stjärnorna. Fyran och femman fick inte gå fram på scenen utan ansågs väl vara så ute som man bara kan bli. Tänk va' kul det hade varit för dem att få vara med i spänningen när man utsåg vinnaren på scenen. Man korade sedan trean och ettan. Men tvåan då? Jo, tvåan fick stå lite i bakgrunden och vara lite allmänt bortglömd. I praktiken innebar det att man hyllade trean och ettan. Men tvåan då? Tvåa blev ju ändå tvåa! Det borde uppmärksammas mer. Oj, vilket engagemang jag känner...

Jag har gått med ännu en mailinglista för ms-sjuka. En amerikansk sådan. Kände mig tvungen, för det har börjats diskutera utomlands om behandling med cannabis och marijuana! Eh, varför? Jo, p.g.a. smärtorna. Vilka smärtor? undrar jag. Visst, det förekommer smärtor, men vanlig medicin hjälper väl? Skulle jag börja med marijuana också? Hur mycket värre skulle min dagbok då bli? Tycker redan nu att jag är hög som ett hus... (ååh, väggarna talar till mig och de skimrar i lila och rosa).

Aaargh! Vad har hänt med ZTV här hos mig? De har börjat koda sändningen helt utan anledning. Om jag som vill se Dilbert i kväll... Hoppas Björn kan sammanfatta det för mig annars.

Usch, ja. Jag fick biverkning av sprutan denna gång också. Tror jag kan sammanfatta det med migrän och frossa.

Det finns saker som jag inte förstår. Som detta med Senfield på tv. Ska den komedin vara rolig? Det visas avigt och rätt på de flesta tevekanalerna. Varför? Har hört så mycket om den serien, så jag har sett en hel del avsnitt. Men fattar noll. Skrattar inte. Hm... Kan svaret vara så att jag är lika neurotisk som personerna i serien, och därför inte uppskattar "humor"? För inte är det väl så *flämt* att jag är humorlös?

["Popstjärna dömd för knarkbrott"](#). Varför detta hemlighetsmakeri? Han blev ju dömd för ett brott, varför då skydda identiteten? Och när blev rapartisten "popstjärna"? Och varför gick det att skriva ut namnet när han under Vattenfestivalen häcklade kungahuset? Hm...

Åter i morgon! Synes!

 • [Ändra..](#)

1999-09-10

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Kontrollbehov

Med risk för att bli tjatig, så måste jag också i dag länka till Tobbe. Just nu står det stilla i min skalle, så alla

käcka idéer jag får, kommer från mina associationer från Tobbes hemsida. Efter att ha läst hans sida Livet på landet 4, kunde jag inte låta bli att skriva i hans gästbok om han aldrig funderat på att ha en stuntman? Och så slog det mig! Visst finns det vid vissa tillfällen i livet då man skulle vilja ha haft en stuntman (eller kvinna) som tog stötarna? Inte bara vid tillfällen då man gjort bort sig, utan kanske även vid andra tidpunkter. Stunder då det varit svårt, som vid sjukdom, fysisk smärta o.s.v... Det absolut värsta jag någonsin varit med om är operation. Jag tål nämligen inte narkos så bra. Dessutom har jag väldigt svårt för att förlora kontrollen, att lämna över mig själv till andra människors handlingar. Typ operationen... Väldigt traumatiskt att ha varit nedsövd och inte ha något minne av att man varit "väck". När man sover har man ändå någon sorts kontroll då man hela tiden registrerar intryck under sömnen. Vid narkos är allt nada! Jo, en stuntman skulle man haft... Dessutom skrev Tobbe om slakthuset (sjukhus?) med dr "ingen aning" (namn som ingen normal människa kan uttala). Och helt osökt kom jag tänka på mitt jobb som läkarsekreterare, och vad vi får utstå. 😊 Dr Xzwxzzwe namn ska jag kunna stava till. Kanske det uttalas Xzwxzzwe, men det stavas förmodligen Lpkpjuadsn. Och det man inte förstår vad de säger ska jag kunna skriva på ren svenska. Det innebär att jag måste ändra om så det stämmer grammatiskt, för annars får jag skämmas över det dåliga språket som är i journalen. Det har med yrkesstolthet att göra, för egentligen ska vi skriva exakt det doktorn säger. Men inte skriver man "Patienten vägde 72 kilo i hemmet innan han gick hit utan kläder". Njaä, man skriver hellre "Innan patienten kom hit vägde han utan kläder 72 kilo. Fast ibland är det värre. Ibland kan inte doktorn svenska, utan använder det arabiska uttryck han kan. Och det "måste" jag förstå och översätta. Ack, ja... Och sedan måste man (jag) kunna laga skrivmaskinen, datorn, kopieringsmaskinen, kaffeapparaten, skrivaren och faxen. Jag är inte bara sekreterare, jag är tekniker också! Det diskuteras just nu inom min yrkeskår att vi ska byta namn från läkarsekreterare till medicinska sekreterare. Vi är nämligen inte sekreterare till läkaren. Vi är sekreterare inom den medicinska vården. Jag ska kunna namn på diagnoser, dess stavning, vad det innebär, serva läkare och sköterskor med journalutskrifter, boka patienttider, hjälp patienter i djungeln över rättigheter o.s.v. Och hela tiden ska man vara trevlig - vilket jag inte är. Beter sig någon dumt så betar jag mig likadant tillbaks. Blir jag av anhöriga per telefon utskälld efter noter för något som jag inte ens varit i närheten av, så skäller jag tillbaks. Hotar med att lägga på luren om de inte passar sig. Många tycker att man i den offentliga sektorn med service ska uthärda allt och ta skit för mycket. Dessutom finns en standardfras om vi blir utskällda för den urusla sjukvården. "Ring till din politiker som du röstade på." 😊 Hm, undrar om jag får skit för att jag skrev detta. I så fall är det småaktigt folk som klagat. *skrattar* Och jag ser fram emot att återgå i arbete?! Eh, ja?

Det finns inget vackrare än kärleken. Därför känner jag mig så glad efter att ha läst EvaP och Magnus dagböcker. De verkar ha funnit männen i sina liv. Är så glad för deras skull. Och kan bara gratulera deras partners till den goda smaken att ha funnit två av mina bästa nätvänner. Det är som finast nu i början, men kanske också den mest ömtåliga perioden? Förmodar att där finns mycket osäkerhet. Men jag håller tummarna.

Hoppas ni inte tog illa upp att jag på detta sätt lyckönskar er. Är obeskrivligt glad för er skull...

Någon som undrar över den där konstiga medicinen Betaferon som jag tar? Ointressant för de flesta kanske, men läs mer hos Schering (läkemedelsföretaget).

Hahaha! Jag känner till en man som på fullaste allvar skrämmer andra med att inte dricka mjölk. Anledning: man blir så in i helv** åderförkalkad av det! *fniss* Kalken i mjölken, skulle det göra en åderförkalkad? Åderförkalkning har väl inget med kalk att göra, snarare fetthalten i blodet... Hm, om man då äter mycket fett - bygger det upp skelettet? Hm...

Jag lovade mer än vad jag kunde hålla. Har inget mer att säga i dag. Börjar bli lite nervös inför min andra spruta. Ska jag själv kunna blanda medicinen? Jag har inte så mycket val. Det måste gå.

Ha det gott!

 • [Ändra..](#)

1999-09-09

🕒 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Biverkning?

Jag hänvisar till ms-dagboken. En lång anteckning skrev jag i går som ni får klara er med till senare under dagen. Då är jag åter här... Ha det gott!

RealPlayer G2 + ICQ + Outlook Express = en stor jä*la katastrof! Tror jag... Vet inte än, men det strular med att få hem e-post. ICQ strular också. Strulet började med att jag installerade G2. Strul, strul, strul...

Det var mer eller mindre väntat att jag skulle få biverkning av Betaferon-injektionerna jag började med i går. Hela 70 % som tar den medicinen får biverkningar. Och bara typ 37 % har förmodad effekt av medicinen... Vad står man inte ut med bara för hoppets skull? Det är ju den enda medicinen som finns, även om det bara är en bromsmedicin. Dock var det uthärdliga biverkningar. Lätta influensasymtom kan jag väl stå ut med, eftersom jag normalt ska ha biverkningen på natten då jag sover. I dag märkte jag inte av några besvär. Jo, huvudvärk... Men jag skyller på den fruktansvärda värmen och den kvava luften. Jag som hela sommaren hoppades på en sval och skön höst. *fnys* Jo, fin höst är det, men varmare än vad jag egentligen kan uthärda. Nu börjar jag bli tveksam om kanske mitt illamående i går kväll berodde på värmen och inte medicinen. I morgon lär jag märka det, då jag ska ta nästa spruta.

På skivfronten blir det en fin höst. Nja, nästan åtminstone. Vissa guldkorn har jag redan nu börjat spana in. Louise Hoffstens nya platta kommer i november. Jag blev glatt överraskad. Jag var lite rädd att hennes ms skulle göra att hon la musiken på hyllan. Lite hoppfullt känns det när man ser någon med-ms:are fortsätter med det som är deras yrke och intresse.

En annan skiva som jag spanat in är Eurythmics som återförenats. Såg dem i Malmö 1986 och de var kanon live. Stora namn släpper skivor i höst som David Bowie, Michael Jackson, Jean Michel Jarre, Madness, Mauro Scocco m.fl. Får väl se vad jag införskaffar av höstens utbud. Är väldigt "skivsugen" och har beställt lite skivor via nätet. Har redan glömt artisterna och när jag egentligen gjorde beställningen. Leverans inom 32 dagar... *suck* Med den leveranstiden så sitter det väl någonstans någon pensionär och undrar varför inte den senaste stenkakan med Jussi Björling kommit med posten...

Den stora, och jag menar STORA, nackdelen med att handla över nätet, är att företagen inte klarar av den snabba leveranstid som de från början utlovat. Förmodligen blev det större kundkrets än vad de räknat med. Dessutom är de inte så billiga heller längre. Smyghöjer priset... Jag brukar beställa böcker och det är precis samma problem som med skivor. Man får vääääänta.... *gäsp* När man får böckerna är sidorna nästan blanka. Trycksvårta i böcker är nämligen inte arkivbeständiga, så alla texter bleknar bort efter typ 100 år. Halva den tiden har gått när leveransen nått mig. Känns det som... Det absolut fräckaste jag sett är att om jag gör en beställning, och en av varorna är försenad, så skickas naturligtvis det som fanns inne till mig. Och några veckor senare kommer den försenade varan. Men hallå! Gör jag en beställning, får två paket, ska väl inte jag stå för fraktkostnaden två gånger? *grr* Dålig service...

Nåja... Ska lugna ner mina nerver genom att försöka få hem de där elva mejlen som inte vill komma. Kan ju vara viktiga hälsningar till mig där. Funkar Outlook inte nu heller, så lär jag få en hjärnblödning. Och jag menar det! Blir så upprörd så jag provocerar fram hjärnblödningen...

Tomorrow, tomorrow, I see you tomorrow...

 • [Ändra..](#)

1999-09-08

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Första sprutan

Jag återkommer senare. Kolla först in Tobbes dagbok från i går, gå sedan vidare till min nya sida Skauland. Totalt hjärnsläpp, alltså... 😊
Jag kommer tebox senare... ska i dag lära mig ta sprutor...

Någon som såg intervjun i går med skådespelerskan Harriet Andersson i Aktuellt?

- Du lär ha sagt att du skulle kunna tänka dig att bli kirurg?

- Ja, jag gillar att rensa fisk.

asg

Har jag inte blivit helt utslagen av sprutorna i eftermiddag, så återkommer jag och uppdaterar i kväll eller vid midnatt. Får väl se...

Kl 17.00

Ajajajajaj. Aaaaaa.... *snyft* Jag har varit på sjukhuset och lärt mig ta sprutor. Det gick jättebra och kändes inte ett dugg! Men ack vilken smärta! Jaa, alltså, de tog blodprov också i armvecket och satte på ett jätteplåster. Jag försöker nu dra bort det utan att få med mig typ 30 000 hårstrån från armen. Det om nåt gör skitont...

Innan jag skulle upp till sköterskan skulle jag gå via apoteket och lösa ut mina sprutor. Billigt? Tja... Femton sprutor 8 800 kronor. Jag fick trettio stycken i dag. Gissa om man kommer upp i högkostnadsskydd?!

Spritsuddar fick jag själv köpa också. 29 kronor. Eftersom jag sedan tidigare nästan var uppe i högkostnadsskydd, så fick jag i dag endast betala 166 kronor för något som egentligen kostade 17 629 kronor.

När jag kom till sköterskan som skulle visa mig hur man tar sprutorna, satte hon sig bara på en stol och tittade på när jag skötte allt. Som tur var så fixade jag allt utan missöden. Hon behövde aldrig säga till mig om nåt. Jag tvättade händerna, spritade ampuller, blandade medicin, knackade bort luftbubblor och så... Sedan kom det roliga! 😊 Jag skulle sticka sprutan i mig själv. Efter moget övervägande valde jag vänster lår som offer för tilldragelsen. Så nu är jag defekt med ett hål i benet... Jag tog bara sats och körde in nålen allt vad jag orkade i huden. Kändes inget. Varför skulle det? Nålen är bara dryga centimetern lång och tjockleken 0,45 mm. Jag kände inte att nålen gick igenom, utan trodde att jag var så hårdhudad så den inte ville tränga igenom huden. Men den var igenom. Nu går jag bara och väntar på eventuella biverkningar. Om ungefär en timme lär jag känna av det i så fall. Börjar få huvudvärk, men vet inte om det beror på sprutan eller värmen. Det är olidligt i dag med över 25 grader. Jag har nog druckit för dåligt med vatten. Ska genast gå och göra det. Orkar jag ska jag uppdatera ms-dagboken också senare, kanske inte förrän i morgon. Det var länge sedan jag skrev där, och det har hänt mycket sedan sist.

Nu ska jag gå och vila lite. Stor tevekväll med Vänner och Måndagsklubben på Kanal 5. Livsviktigt... Får inte glömma mitt fredagsnöje... spruta nr 2...

 • [Ändra..](#)

1999-09-07

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Knudan

Happy day to you, I wish

A happy life for you

No need for worries

No time for cries

I could die for you

Lie I wouldn't do

Always be there for you

Style - Happy day

Ett stort grattis till Magnus som fyller år i dag! Hurra, hurra, hurra, hurra! 😊

Jag kan tyvärr inte gratulera fler nätvänner på deras födelsedagar då jag inte vet när de fyller år.

Visst är det roligt när dagboken misstolkas? När folk tror saker som inte är sanna? Skulle kunna bli en riktig följetång om några med dagböcker länkade till varandra fram och tillbaka och skrev en massa strunt som

kunde misstolkas. Som att någon via datorn hade ett förhållande? 😊 Ett sådant exempel hade jag i gårdagens dagbok där jag var tvungen att skriva att ingen skulle få några idéer... Hur roligt det än kan bli, så finns det alltid någon som inte uppskattar "humorn"... Det var knappt jag vågade citera "födelsedagssången" i dag och samtidigt gratta Magnus.

I och för sig är den sann då Magnus är en sann nätvän och mina nätvänner beskyddar jag mer än gärna. Som när Mallan utsattes för abuse.

Fy så dåligt jag mådde i går. Jag snäste mot lilla hjälpsamma modern och jag var allmänt otrevlig. Hon skjutsade mig till affären och posten i går, och det fick mig på uruselt humör. Ja, inte att hon skjutsade mig, utan för de problem jag stötte på som förstörde resten av dagen för mig. I lördags kunde jag gå utan krycka. I går tänkte jag att jag tar med mig en krycka för säkerhets skull. Det var knappt jag lyckades gå med en krycka. Jag kom in på posten, tio före och ingenstans att sitta. *grr* Fast det var mina dåliga ben som fick mig på det urusla humöret. Trodde ju att jag var på bättringsvägen. Trodde att det "temporära" skulle vara lite längre än ett par dagar. Det konstiga är att jag inomhus kan gå utan kryckor och utan besvär. Undrar om det hela kan bero på att jag fortfarande är så trött och inte känner mig utvilad. Om jag tidigare var på dåligt humör, så är jag nu ledsn över att min lilla rara mor utsattes för min vresighet. Utan henne hade jag aldrig klarat mig detta år med alla problem som sjukdomen givit mig. Usch, nu har jag dåligt humör. Jag vet att allt är okej när jag pratat med henne senare i dag, men jag tänker på det EvaP skrev i går - om att man borde säga "jag älskar dig" innan det kan vara för sent. Tyvärr (och jag menar tyvärr) är jag inte en människa som säger de där orden som betyder så mycket. Jag kan inte! Är inte kapabel... Beklämmande... I och för sig visar jag det genom handling, men det är nog viktigare att kunna säga det. Men det skrämmer mig... Kärlek fanns inte under min uppväxttid. I så fall var den outtalad och jag förstod den inte. Tänk att det blev människa av mig också?! Blev inte ens alkis som jag befarat...

Hm... ICQ... Jag är dålig på att starta mitt ICQ-program. Om och när jag gör det brukar jag glömma att gå ut synligt. Men andra är lika dåliga på visa upp sig. Sitter där och gömmer sig för att se om någon annan visar sig...

Och så har jag börjat kolla in "Moderna tider"-såpan på fyran. Jag är lite imponerad?! Den håller ovanligt hög standard för att vara en serie som går dagligen. Inspelningstempot brukar ju vara så hög, så kvaliteten är sekundärt i det hela. En av mina favoritskådisar är med. Han är kanske inte så känd? Jan Holmquist som spelar Ragnar i serien. Han var tidigare Lottens granne i trean. Ja, programmet "Lotten" som gick på TV3 för ett par år sedan... För några år sedan var jag på en konferens där Jan H hade en enmansshow. Han var kanon! Vissa andra manliga komiker kan slänga sig i väggen! Här pratar vi kvalitet!

Detta fick mig att sitta uppe i natt... Spansk teve (musikkanal). Guuud, vilka bra och sorgliga låtar! Som ni märker på ordvalen så håller min hjärna på att mjukna ordentligt. *skrattar* Tur att jag härom kvällen laddade hem RealPlayer G2 gratis. Annars hade jag inte kunnat se på teve över Internet. Hit kommer jag igen. En länk jag gillar skarpt, alltså! Tidigare på kvällen hittade jag en New Age-CD som jag lyssnade på som också var kanon. Den varade i över en timme men jag ska köpa skivan vid tillfälle. Det är den värd...

Goda nyheter! Magnus fortsätter sin dagbok. Tillsvidare... Det hänger lite på responsen, att ni kommenterar i hans gästbok och så...

Från en säker källa har jag hört att åtminstone en till fyller år i dag. Pia fyller ju år i dag! Och det var hon själv som påpekade det i min gästbok... 😊 Grattis!

En historia ur verkliga livet som berättades för mig:

Det var en gång en lärare som hette Knut. Knut hade inte så mycket hår på huvudet, men väl en vårta - en knuta. Ack, så elaka elever kan vara mot sina lärare. Eftersom detta utspelade sig i Skåne, så säger man Knud om Knut. Och knuta heter knuda. Vår stackars lärare fick år in och år ut utstå diverse glåpord. De hemska eleverna började kalla honom för Knudan - dels som slang för hans namn, men också för knutan i huvudet. Efter några år fick lärare Knut nog! Han genomgick en skönhetsoperation, en plastikoperation. Ja, han helt enkelt såg till att ta bort knutan som han fått höra så många elaka ord om. Nu skulle han äntligen slippa bli kallad Knudan! Och han fick såå rätt... De påhittiga eleverna döpte om honom till Udán (utan). 😊

För ett självständigt Skåne med Jontas som enväldshärskare! Bwahahaha! (demoniskt skratt) Fortsättning i

morgondagens dagbok... 😊

 • [Ändra..](#)

1999-09-06

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Gult ljus

Jag har inget alls att skriva om i dag. Få se om jag kan späna lite... Hur har det gått sedan i lördags? Någon som har råkat illa ut med något missöde vid trafikljusen sedan gult börjat betyda "stanna"? Inte många verkar veta om de nya reglerna, och det är inte konstigt. För då måste man ha sett på reklamen i reklamteve eller läst kvällstidningarna. Man kan inte inbilla sig att alla har gjort det. Ändå heter det att det är varje medborgares skyldighet att känna till regler och lagar - även om information inte finns att tillgå om att nytt börjat gälla...

För lilla mors del är det nog inga problem med de nya reglerna. Redan tidigare har hon vid varje ljussignal bromsat in även om det precis blivit grönt. "Det kan ju slå om." Ja, tacka f*n för det! Väntar man länge nog vid grönt, så slår det ju om till att man inte får köra. 😊

Drömmar är märkliga. De är inte logiska, och ingen reagerar väl för det direkt. Det är så det är. Men vissa drömmar får en att reagera och undra vad de egentligen går ut på. I natt drömde jag om att jag körde bil. Varför det?! Jag har inte kört bil på tio år och skulle i dag inte klara av det rent fysiskt med min dåliga syn och domnade lekamen. Ändå har jag "kört" i natt. Det var vinter och kallt. Jag kunde väl ha drömt något "kuligt" som då jag härom natten (få inga idéer) träffade Tette i en dröm. Hon var trevlig, så hon har nog rätt när hon säger att vi borde träffas över en öl. 😊

Har Tai chi och Qi Gong blivit på modet denna höst? Tycker alla tidningar skriver om det.

Se där! Det blev en liten dagbok i dag också... Vi synes i morgon! Och en nätvän fyller år i morgon... Det får vi inte glömma...

 • [Ändra..](#)

1999-09-05

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Morfars far

Jag har haft en riktig skönt söndag och har passat på att sova ifatt allt jag förlorat under veckan. Om nu någon var intresserad...

Det var en himla tur att Björn härom dagen påminde mig i sin dagbok, att Dilbert skulle visas på ZTV i går. Hade jag missat det hade jag aldrig kunnat förlåta mig själv. Jobbar man på ett ställe som på allra minsta sätt liknar ett kontor, så känner man igen sig i allt. Dilbert är egentligen en dagstidningsstripp som är mycket vass och träffsäker. Den tecknade tevevarianten är jag mer tveksam över. Rolig? Ja, bitvis, men inte på långa vägar lika vass som strippen. Det enda märkliga i teveserien tyckte jag figurernas ovanligt långa ben var. En av mina favoritstrippar beskriver hur okänslig en chef kan vara då en nära anhörig dött och man vill få ledigt för att gå på begravningen. En anledning till att inte få ledigt: "de brukar kvickna till när man kastar jorden på kistan".

Tokig, jag blir tokig! Jag har i flera veckor gått och undrat över en musikterm. Vad heter det där mellanpartiet i en låt som brukar komma in strax före sista refrängversen? Intermezzo?? Aaargh! Vissa saker är så svåra att släppa tanken på. Mitt liv blir inte bättre av att jag vet vad det heter, men det är så frustrerande att inte komma

på det...

Har inte hört något från kvällskursen jag anmält mig till. En gång i tiden tänker jag släktforska, men jag väntar med det. Jag känner inte till mycket om min släkt bakåt, men precis innan mormor dog frågade jag henne. Så lite uppgifter har jag. Jag har dessutom en moster som kan otroligt mycket om slakten. För ett par veckor sedan frågade jag min lilla mor om min morfars släkt. Fick för första gången höra att min morfars far hette Otto Nilsson. Vad jag däremot visste om honom är att han var lärare i början av seklet. Han läste till lärare i Lund och gjorde sin hyrestant med barn. Det resulterade i min morfar. Dock fick han växa upp under knappa förhållanden hos en faster. För hans mor, hyrestanten, var gift! Där trodde man ju att min morfars far skulle åka ut av den äkta mannen. Men det verkar inte så. För min morfars far gjorde den gifta hyrestanten med barn tre gånger! Våldigt vad det var lössläppta redan för 100 år sedan... Och vilken lössläppt släkt jag kommer från...

Släktforskning är bara namn uppräknade och inte intressanta i sig. Men sådana här levnadsöden gör det väldigt levande.

Detta måste vara den märkligaste dödsolyckan med bilar inblandade som det berättades om i dag. Ni vet, olyckan där två män sov på vägen, skulle räddas av man nummer tre som omkom i sina försök att komma till undsättning... Usch! Hemskt och konstigt... Läs artikeln. (Aftonbladet har tagit bort artikeln). Slut för i dag! Synes i morgon!

 • [Ändra..](#)

1999-09-04

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Härmapor

jag vet en man
som hellre slutar andas
än står naken inför en annan
jag vet
stackars han
för nakenhet förenar
alla de delar
vi döljer för varann
Eva Dahlgren - Underbara människa

Jag citerade i dag från min favoritskiva som i flera dagar gått varm i min dator. Skivan blir bara bättre och bättre. Gillar citatet jag har med i dag. Den är så sann. Tror också att man kan byta ut man mot kvinna.

Kl 00.00

Sänkt stämningsläge. Så skulle en läkare förmodligen klassa mitt humör just nu. Ibland blir jag bara så dämpad i humöret, tycker inget är roligt alls. Anledning? Hm... Förmodligen för att jag sover för lite. Och varit ute varje dag denna vecka och överansträngt mig. Borde vila mig så jag inte blir sjuk(are). Går riktigt bra nu. Använder en krycka, går och bär på den andra. Belastar inte kryckan längre, bara sätter ner den i marken och går som "vanligt". För jag går fortfarande som om jag gick med grodfötter.

När jag börjar arbetspröva, kanske det hade varit lämpligt att jobba mellan 8-10? För då hinner jag hem till såpan som går på trean varje vardag kl. 13. Måste noggrant planera för min framtid så jobb och teve inte krockar. Tänk så mycket jag missade då jag jobbade heltid! 😊

När jag gjorde denna hemsida var jag sjukskriven del-/heltid. Har så varit hela tiden nu. Undrar då vad som händer om jag börjar jobba helt? Struntar jag i dagboken eller nåt, tro? Kanske plockar ner allt? Det enda som drar folk hit är min dagbok. Allt det andra klarar man sig förmodligen utan, då det egentligen är ganska oväsentligt. Dagboken är inte heller väsentlig, men jag tror andra är nyfiken på vad jag ska skriva om i dag.

Jag försöker uppdatera dagboken varje dag, för annars försvinner läsarna, och då är det meningslöst att lägga ut dagboken. Skriva dagbok kommer jag nog att göra ändå, även om den inte finns tillgänglig för alla. Min dagbok har snart ett litet jubileum här. Den 15 september är det dags för min dagboksanteckning nummer 200, om jag skriver varje dag fram till dess. Jag har alltså 200 html-filer som bara innehåller dagbokstext. Jag är impad av mig själv! När jag började skriva trodde jag att jag kanske med tur kunde stå ut i en vecka. Detta har varit en "problemdagbok" på många sätt. Har varit så mycket liv kring den. Nitton censureringar har jag gjort. Det mesta har jag själv tagit bort. Tre gånger har jag fått påstötningar. Bara en gång håller jag med om att jag gick över gränsen för vad som är tillåtet. Störst problem har jobbet givit mig med dagboken. Konstigt nog. Har aldrig funnits någon anledning. Fast jag vet att min dagbok emellanåt läses väldigt högt upp i leden på jobbet. 😊 Fast när jag tänker efter så är det nog inte till min fördel alls... Inget/ingen kan få mig att sluta skriva dagbok. Jo, om jag själv får för mig att sluta skriva... Det värsta med att ha skaffat sig en läsekrets, är att det är svårare att lägga av. Så jag fortsätter tillsvidare...

Kl 18.55

Haft en lugn och skön dag hemma hos lilla mor. Jag är såå bortskämd...

Oj, jag läste precis Mallans (länk i "favoriterna") gästbok. Inte var det min mening att få dig att nästan börja gråta! 😊 Det var ett ärligt inlägg jag gjorde i fyrans diskussionsforum. Du såg nervös ut som "Malin", men som "Robyn" märktes det inte av alls.

Vad jag skrev i forumet? Jo, bland annat detta...

Robyn - Bra, röstlikt till 98 %. Den sanna vinnaren som kommer att gå vidare och bli ihågkommen. Min favorit! Tonsäkerhet. Rular fett!

Ricky - Sjöng bättre än originalet, vilket inte är meningen. Inte röstlikt, men nästan.

Bono - För högt röstläge, nästan pipigt.

Geri - Kom efter med texten, inte röstlikt.

Abba - För lågt tonläge, sjöng olika texter samtidigt. Dålig koordination i sången.

Att jag känner Mallan via nätet innebär inte att jag tycker något annat än vad jag hade gjort annars. Skillnaden är att jag hade hållit tyst om mina synpunkter. Tror inte jag ens hade sett programmet. Vet att jag fortsättningsvis inte kommer att titta på det. Och det beror inte på att jag då kan missa Skärgårdsdoktorn. Det missar jag gärna! Dessutom hade man den bästa artisten först ut redan från start. Det har ju tagit udden av programmet, bara det... 😊

En tanke slog mig... I den ordning de gick ut och tävlade, borde de ha vunnit också! Vilken framtid har abborna? Arbetsfester och svensxor? På sin höjd coverband på någon pub. Blev lite stött när jag läste i tidningen i dag där de klankade ner på A-Teens som penninggalna. Kanske det är baktanken med gruppen från skivbolagets sida, men för dem som uppträder är det ett jättebrejk att få ägna sig åt sång och dans. Och pratet om att A-Teens bara försöker tjäna pengar på att härma en tidigare grupp med deras låtar.... tja, vad är det de själva gör? De är ju i samma läge som A-Teens. Gör covers med samma låtar...

För tre dagar sedan kunde jag knappt gå med två kryckor. Föll nästan. I dag går jag utan kryckor!!!

Förmodligen temporärt, men vilken befrielse!

Synes i morgon alla kamrater!

 • [Ändra..](#)

1999-09-03

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Mallan siktar mot stjärnorna

It was the third of September
That day I'll always remember, yes I will
'Cause that was the day that my daddy died

- George Michael -
"Papa was a rollin' stone"

Vad passa bättre än att citera en låttext som knyter an till dagens datum? Jag kommer inte ihåg om det var the Temptations som gjorde låten från början, någon gång på 70-talet.

Det har hänt igen! Jag har kommit in på en porrsida av misstag. Denna gång tittade jag på MTV som tipsade om en humorsida. Tänkte att den kunde ju vara kul att kolla in. Lite konstigt var det då de först på sidan varnade att det bara var för vuxna, minst arton år gamla. "Varför ha en humorsida som är åldersbegränsad?", undrade jag. Genomsnittsåldern för MTV:s tittare är väl dessutom under 18. Kunde de inte kollat upp bättre vad det var de gjorde reklam för? Det var nämligen tittare som mejlade till programmet med de bästa surftipsen.

Dock hittade jag en liknande [humorsida](#) som de beskrev att det egentligen skulle vara. Men den är inte riktigt rumsren. Och då menar jag det verkligen! Det riktigt stinker om den! Den är på engelska, och för en gångs skull så skäms jag nästan över vad det skämtas om. Men den är kul. När ni väl kommit in på sidan så vill jag tipsa om "stories". Du milde, vad är det för humor jag har? Har inte skrattat så mycket på länge. Eh, jag menar vrålat så mycket på länge - av skratt.

Jag har lite dåligt samvete för att jag inte har fler dagböcker i min "favoriterna"-lista. Jag försöker hålla listan begränsad eftersom jag regelbundet följer 32 dagböcker varje dag. Hoppas några har overseende att de inte hittar sig själva i listan. Men vill ni hemskt gärna vara med och jag läser er dagbok sedan tidigare, så säg för allt i världen till! Jag är inte oäven, utan då lägger jag ut er också.

Jag återkommer senare i kväll. Efter att jag kollat in och hållit tummarna för Mallan som ska vara med i Sikta mot stjärnorna på TV4 klockan 20.00. Gud nåde den som missar det!

Kl. 18.02

I några timmar funderade jag över min "favoriterna"-lista. Jag har lagt till tre nya, så nu uppgår listan här till 17 stycken. Tre hänger mycket löst och åker snart ut. En som eventuellt försvinner är Magnus. Och det beklagar jag då jag gillat att läsa hans dagbok. Dock är det beslutet inte upp till mig, utan är det nu så att Magnus känner för att sluta skriva, kan jag inte göra annat än beklaga. Förhoppningsvis förlorar jag inte kontakten med honom bara för den skull - det finns ju ICQ! Något annat som förvånar mig lite är att jag faktiskt har mejlkontakt med alla på min lista utom en. De har inte hamnat i min lista bara för att vi håller kontakt, utan för de har bra dagböcker. Så klart!

Jag tillbringade eftermiddagen på jobbet igen. Tyckte det kändes lite pinsamt att jag väckte större uppmärksamhet med min närvaro, än avtackningen av dem som slutar på jobbet. Jag och många av kamraterna tror mycket positivt om att jag snart ska börja arbetspröva. Lite spännande också då jag kommer delvis att få syssla med andra saker än tidigare. Vill egentligen börja redan på måndag, men så fort mal inte kvarnarna. Som tur är, får jag väl tillägga...

Det finns ett diskussionsforum på TV4:s hemsida gällande Sikta mot stjärnorna. Där skrev jag ett inlägg, och vad gjorde klåparen nätredaktören? Jo, han *råkade* radera det. 😊 Så jag fick skriva en ny hälsning till Mallan som omöjligt kan vara lika nervös som jag inför kvällens tv-händelse. Håller på att få en smärre galopperande hjärnblödning.

Kl. 20.55

Så har jag då sett del ett av Sikta mot Mupparna. Just nu är det paus innan man får reda på vem som vann. Ja, Mupparna... Två gubbar på balkongen... Vilket påminde mig om den gången jag i en teateruppsättning spelade en av de där gubbarna. I Mupparna alltså. Inte Sikta.

Stickspår. Det var om programmet jag skulle skriva. Det andades verkligen nerv då det var direktsändning. Och alla artisterna var duktiga. Enda problemet var att de alla sjöng bättre än originalen. Om de sjöng likt originalen? Njæ, så där. Jag skulle förmodligen höra skillnaden om jag inte redan visste att detta var kopiorna. Utan att göra mig till så måste jag säga att Mallan var den som kom närmast röstmässigt. Tror inte jag skulle kunna skilja på dem alls. Faktiskt. Något som störde mig en aning var "abborna". Det hade varit bra om de båda sjöng samma text. Reglerna stör mig också något. Att man kan rösta hur många gånger som helst

bara för att en familj ska kunna ha olika önskemål. Tycker det är fusk. En familj får väl komma överens om en artist, då. Men jag orkar inte följa programmet fortsättningsvis. Direktsändningen gör att jag bara blir nervös (ni skulle se mig när det är melodifestival) och tävlingar gör att jag tycker synd om dem som förlorar. Synd att inte Nygammalt finns längre. Där kom okända artister fram och fick uppträda som sig själva. Men inget ont om Sikta. Och Mallan... du var strålande! Rular fett... 😊 Så sant, så sant...

Nu är jag lugn. Jag vet inte vem som vinner, men det oroar jag mig inte för. Allt funkade för artisterna i direktsändningen. Det är för deras skull jag blir så nervös (magont och yr). Jag nämnde Melodifestivalen. I början av sändningen sitter jag lugnt och förväntansfullt och tittar. I slutet står jag upp i soffan och skriker av upphetsning. 😊 Kanske jag borde lägga sordin på mina känslor vid vissa tillfällen? Skulle aldrig överleva ett parti poker...

Kanske dags att gå till teven så man inte missar vinnaren? Håller tummarna hårt...

Kl. 21.56

Åh... Ja, inte var det röstlikheten som vann. De gick inte tillräckligt högt upp i tonarten. Så "abborna" vann. Trots textfadäsen. Jag har inte ändrat mig. Mallan... du var strålande! Rular fett... 😊

En sak gillade jag inte. Detta med att de var så nära varandra de som vann. Att man fick veta hur nära de kom varandra.

Fick i dag på jobbet höra om en tjej som fått en ny tjänst. En annan sökande fick höra att det hade stått dem emellan om vem som skulle få tjänsten. Så nu är den andra tjejen skitsur på henne som fick tjänsten. Jag har själv fått höra något liknande när jag sökte en tjänst som jag inte fick. Det är en kunskap man kan vara utan, då man istället går och grubblar på vad det var som fattades hos just mig. Vad det var som var avgörande...

Blev en lång dagboksanteckning. Hade så mycket att säga i dag. Får väl se om jag är tebax imorn. Fast det tror jag nog....

Synes!

 • [Ändra..](#)

1999-09-02

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Säpoblöjan

Sans vie je dors sans soucis
Je m'abandonne aux plaisirs du temps
Le temps me donne le temps
De te garder pour moi toute la nuit,
et puis...

- Etienne Daho -
"Interlude a la desiree"

Jag borde kanske översätta lite från franskan? Hm... Fritt översatt tror jag de sista raderna betyder "tiden, ge mig tiden - då du vakar över mig hela natten, också...".

Plötsligt har reklamen på teve börjat jämföra produkter med mäns egenskaper. Hänfört berättar kvinnor om att medlet mot finnar är mild men kraftfull, precis som pojkvännen. Eller att krämen mot torr hud är lika fet som killen som smörjer in henne. Men hallå? Roligt, ja. Men liiiiite skrattretande. Och tvål som är skonsamt mot huden men ond mot bakterierna?? Eh, får man bort smuts tro? Smuts och bakterier är inte samma sak. Vad kommer hämnäst i reklambranschen? Säpoblöjan - täpper till oväntat läckage...

Vågar jag hoppas? Något har hänt. Jag har kunnat släppa ena kryckan. Är min gångförmåga på väg tillbaks? Håller tummarna hårt och väntar...

Dock höll jag på att bli mycket svårt skadad i går. Lilla mor hälsade på mig och hon bjöd på kakkalas. Hon råkade sätta sig på min fot när jag halvlåg i soffan. I chocktillstånd över sin tanklöshet frågade hon om det hade gjort ont. Hur ska jag veta det? Har ju ingen känsel i fötterna. Men jag bröt åtminstone inget...

Fredagen är räddad. Jag har lyckats skaffa skjuts till jobbet. Trist att allting måste förutses och planeras innan man kan göra något. Tänk på den tiden då jag utan hänsyn till något kunde hoppa på en buss och bege mig vart som helst. Det gäller att kunna anpassa sig till nya förutsättningar.

Om en vecka ska jag börja med sprutorna. Fortfarande ingen som verkar vara avundsjuk på mig. Tvärtom...

Jo, det stämmer nog att några av oss länkar till varandra titt som tätt i dagböckerna. Men jag blir inte mindre glad av att bli omnämnd. Lite förlägen blev jag över att ha kunnat hjälpa Tobbe (länk i "favoriterna") med hans kodning på en sida. Inte för att han bad mig, utan det gjorde jag frivilligt. Såg det som en utmaning att läsa källkod och prova mig fram. På det sättet lär jag mig också något på kuppen.

Köp ett aborterat foster via Internet. Fullt lagligt, men inte för privatpersoner (vad jag vet). Snart finns det inget kvar som kan förvåna eller chockera mig.

Den numera ökända hustrun som med familjen skickades hem från Israel p.g.a. uttalandet om judar - varför skickade man henne tillbaks till Sverige? Kunde de inte skickat henne (med tanke på hennes uttalande) till, tja, typ Kuba?

Såja! Då har jag varit på möte på jobbet. Det beslutades om att jag ska börja arbetspröva. Tjoho! Det vill jag väldigt gärna. Vecka 40 (nu är det v. 35) ska jag börja jobba två timmar om dagen. Ja, jobba och jobba... Det handlar väl mer om att vara social. Träffa kamraterna. Det ska ordnas fram en dator till mig där jag kan sitta och skriva lite journaler. Skrivmaskiner har jag svårt med nu sedan jag blev förstörd i händerna, med känselbortfall. Att vi väntar en dryg månad beror på att jag nästa vecka börjar ta sprutor, och för att se hur jag klarar av medicinen. Man ska inte börja med allting på en gång. Då är det bara dömt till att misslyckas. Dessutom behövs tid till att ordna med skjuts till jobbet. När man arbetsprövar får man inte använda färdtjänst, för då ska Försäkringskassan stå för kalaset och inte kommunen. Men börjar jag jobba "normalt" har jag gratis färdtjänst.

Jag fick intyget i dag som ska lämnas till kommunen så det verkställs att jag får färdtjänst. Lite chockartad läsning, det där läkarintyget. "Nu två kryckor." Jo, det stämmer ju. "Rörelsenedsättningen anses vara bestående". Va? *gulp* Hoppas jag verkligen inte! Jag vill ju tro att mitt nuvarande skov som gör att jag går illa, vänder. För lite bättre har det blivit de senaste dagarna. Jag skulle gärna se att jag en dag kunde släppa kryckorna helt.

Eftersom jag var på sjukhuset i dag igen, så gjorde jag en kamratturné. D.v.s. gick runt på avdelningar och träffade arbetskamraterna. De är så rara! Kramar mig, ger mig blommor, bjuder på fika o.s.v... 😊 Jag framhöll i dag att jag förväntade mig samma sak i morgon när jag ska dit. I morgon är det avtackning med tårta. De två som slutar hade fått höra att de kunde köpa varsin present till var och en av oss som blir kvarlämnade. Storsint som jag är föreslog jag att de kunde ge mig 200 kronor direkt. De verkar inte gå mig till mötes... Hm... Och de har jag kallat kamrater... 😊

Jaaa, vad har jag mer gjort? Köpt tandborstar, om nu någon är intresserad av det. Fem stycken! Röd, orange, gul, blå, grön. Nu var väl någon inte intresserad, så jag slutar innan jag gör bort mig totalt. Jag är tebox i morgon kväll! Synes!

 • [Ändra..](#)